

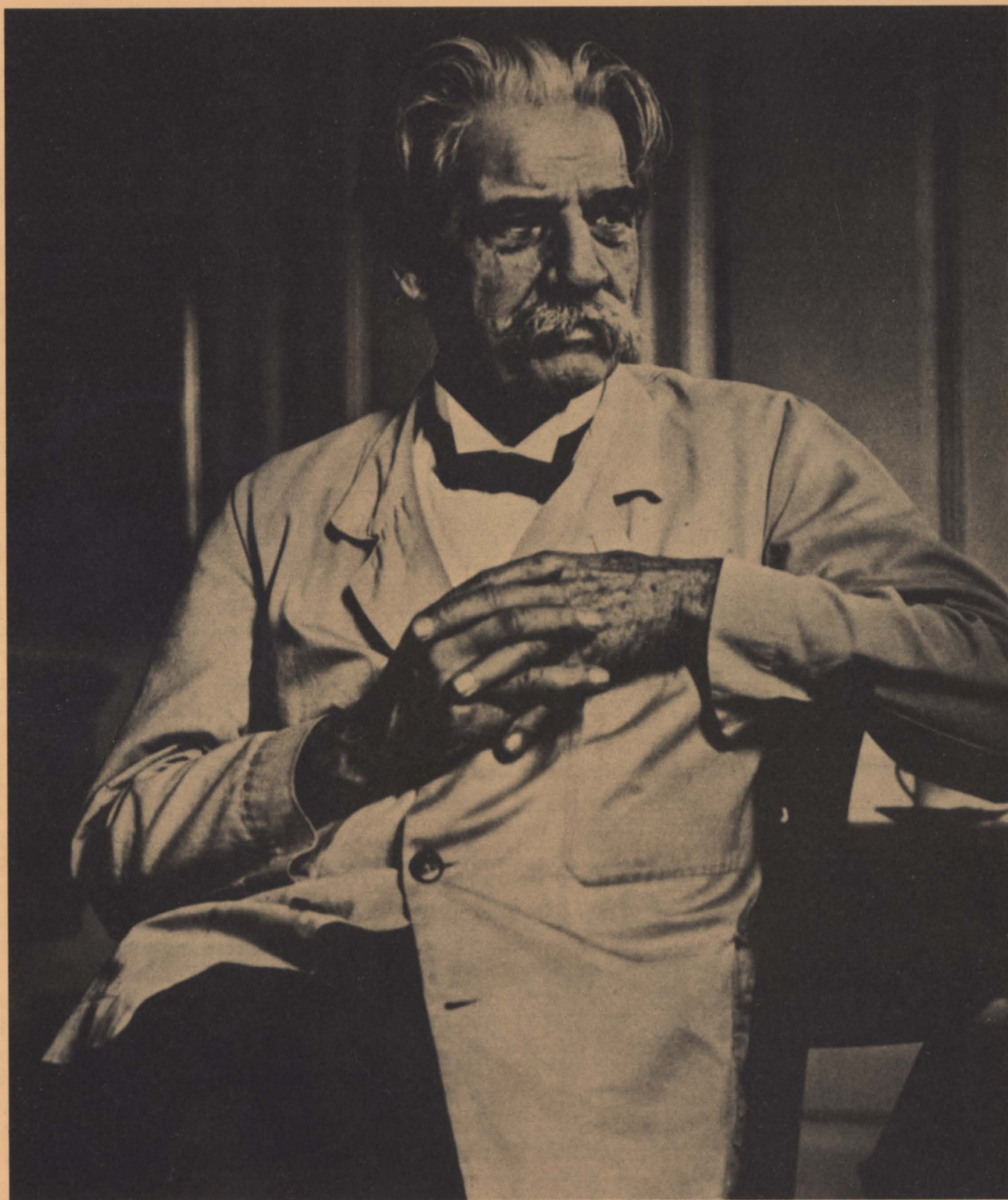
SÖKAREN

NR 5

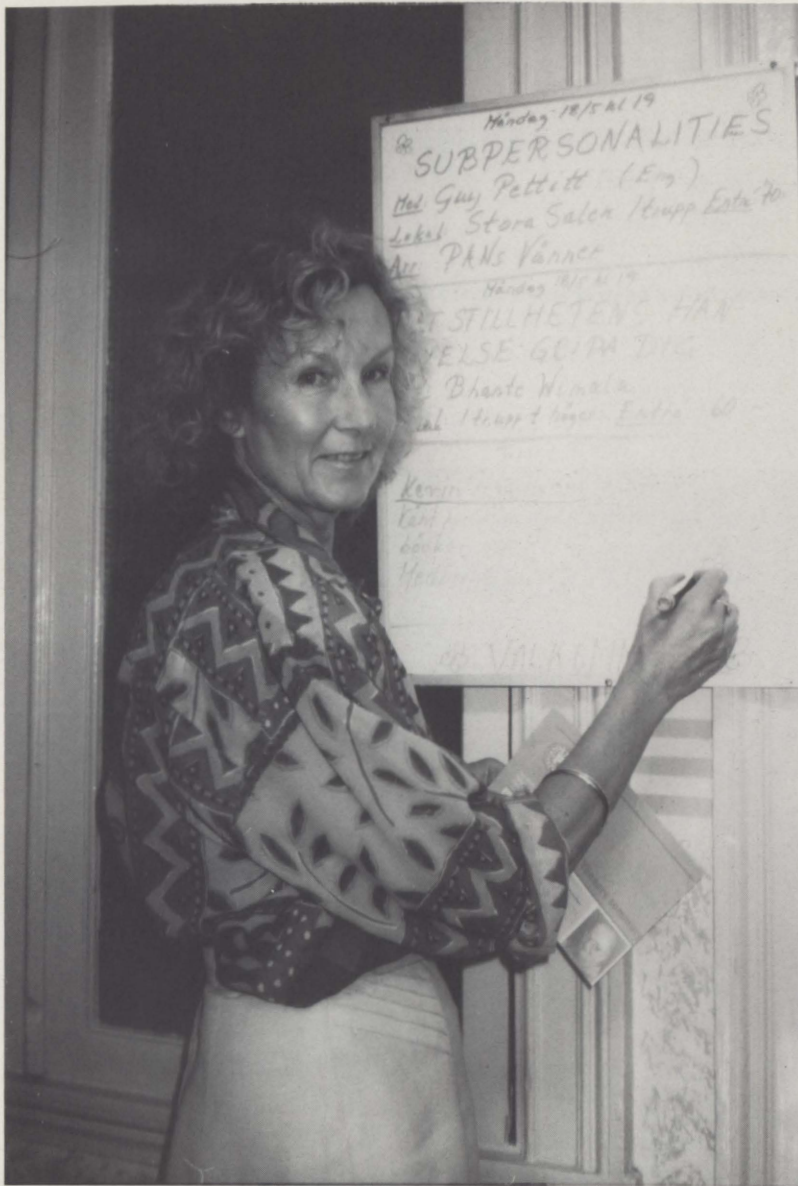
1992 ÅRGÅNG 29

PRIS 35:00 INKL. MOMS

Oberoende tidskrift för livssynsfrågor

Albert Schweitzer: "Den djupaste yttringen av min vilja till liv är vördnaden för livet."

Nina Harder är Pans motor nummer ett.

Mindre rotation men högre motivation på nya PAN

Åsa Freij

– Mindre rotation, men högre motivation, ja så skulle man kunna uttrycka det, säger Nina Harder, trägen arbetare i ledande administrativ ställning på Pan – både i många år på gamla Pan och nu på nya Pan, som drivs ideellt av föreningen Pans Vänner i Hälsans Hus, Stockholm.

Många sökare känner till Pan, åtminstone till namnet, och vet i stort sett vad för slags verksamhet som bedrivs där. Men inte alla vet att centret nu har transformerats och koncentrerats. Pan har gått i konkurs, tillsammans med andra företag ägda av finansmannen och idealisten Björn Hultin, numera bosatt i Bryssel.

Efter konkursen samlade alla Pans vänner sina krafter för att låta Pan överleva. Först gällde det att hitta nya lokaler, för de gamla på Götgatan var för stora och dyra – och kändes inte riktigt bra, när restaurangen också hade hamnat helt utanför New Age-verksamheten och inte längre var rent vegetarisk.

Man fann ett perfekt ställe, Hälsans Hus, sedan gammalt ett center, där terapeuter arbetat liksom på gamla Pan, där föredrag av New Age-typ arrangerats och där en vegetarisk restaurang varit i full och livskraftig drift länge.

Hälsans Hus har också bokstavligen mer luft och ljus och rymd omkring sig än stället på Götgatan, säger Nina, och det kan Sökarens reporter själv konstatera.

Huset är ett gammalt kulturhus, som ligger högst uppe på Söders klippor med magnifik utsikt över Riddarfjärden och stora delar av Stockholm. Götgatan är en trång och mycket trafikerad gata i centrum av Söder. Lokaler låg i huvudsak tre trappor upp med utsikt bara mot gråa gator, och restaurangen i gatuplanet hade inga fönster alls. Många tyckte också att det aldrig blev riktigt trivsamt i restaurangen, fastän den byggdes om flera gånger och olika ägare prövade att driva den. Och det barnfarliga räcket kring öppningen i golvet/taket mellan över- och underplan blev aldrig åtgärdat.

I Hälsans Hus drivs restaurangen framgångsrikt av Herman i fina lokaler, upplyser Nina. Han har fyra vege-

tariska restauranger och ska snart öppna en femte. Det började med "Hermans lilla gröna" på Katarina Bangata. Han heter förresten Ottosson i efternamn, men det säger man sällan.

Hur drivs Pan idag? Är anda och målsättning samma som tidigare? Och går det ihop ekonomiskt?

– Det är samma anda i stort sett, svarar Nina. Vi använder fortfarande den gamla programförklaringen, där PAN står för Positivitet, Ansvar, Närvaro.

Litet närmare förklarar Pans vänner sina värderingar så här: Man står för

- positivt tänkande
- ansvarstagande gentemot sig själv, medmänniskorna och planeten
- närvaro – att leva i nuet med maximalt utnyttjande av medvetandet
- holistisk livssyn – allting är en del av en helhet, där delarna påverkar och är beroende av varandra
- synen på världsalltet som en i grunden icke-materiell, andlig verklighet – ett medvetet, tänkande universum
- kärleken är en energi och en förenande kraft
- ekologisk medvetenhet – insikt om samspelet i naturen mellan allt levande
- vördnad för livet – livet är heligt.

Pan drivs ideellt, inte kommersiellt. Nina är igång 14 timmar om dygnet. Har hon lön?

– Nja, än har jag ju ersättning ur den statliga fond som skyddar anställda en tid efter konkurser. Men sen... ja, en del arbete blir säkert rent ideellt. Men vi hoppas och tror förstås att vi skall bli ekonomiskt självbärande och kunna betala personal, om än inte så mycket.

Pan har en stark styrelse, berättar Nina. Den är på tolv personer och har hög kvalitet. Där sitter folk som har arbetat länge och hängivet i den nya tidsålderns anda, bland dem Bertil Kuhlemann och Torkel Morgell, som båda varit föremål för artiklar i Sökaren.

Några punkter ur det rikliga och blandade programmet tiden maj – september 1992:

Ayur-Veda, den kompletta hälsoläran. Dr Sven Wählin.

UFO-fenomenet och dess betydelse. Bertil Kuhlemann.

Practical guide to loving yourself. Ariel Wolfe.

Martinus kosmologi. Rune Östensson. Ångest, kris, oro. Att finna sin livsuppgift. Miniworkshop. Per Lundgren.

Praktisk rituell magi. Dolores Ashcroft-Nowicki.

Cirklar av ljus. "Beröring är något av det viktigaste som finns." Lajla Tröften.

Låt stillhetens hängivelse gripa dig. Bhante Wimala.

Ny teknik. Sigwald Homann.

Skapa ditt liv. Claus Bülow.

Kosmiska lagar. Kristina Wennergren.

Tillfångatagna UFOs och utomjordingar. Anders B Johansson.

Att finna rätt partner – och behålla relationen. Miniworkshop. Per Lundgren.

Creative explosion. Inspirationskväll med Jack Barnard.

Musikens inverkan på människor. Imre Horváth.

Esoterik, astrologi, psykologi – några samband. Gunnar Amkoff.

Nina Harder och Herman Ottosson.

Livsbejakande föredrag
kurser och resor.
Tel 031-245 645
Anita Blomquist
Göteborg

Ring för information och program till
Anita, Livsaskådningshuset,
tel: 031-245 645.

SÖKER DU HJÄLP?

Alternativkatalogen 1992

innehåller nästan 6 000 adresser och telefonnummer till alternativterapeuter, chiropraktorer, medier, siare, astrologer och många andra över hela Sverige.

Sätt in 65 kronor på postgiro 76 96 25 -5 Bokförlaget Altera, Simrishamn så kommer Din katalog på posten.

"Jag såg ett starkt sken, doktorn"

Var tionde patient blev frisk direkt. Åtta av tio blev bättre efter ett antal behandlingar. En av tio reagerade inte alls.

Dr Robertson är distriktsläkaren som började ge sina patienter healing. Nu pågår försök vid flera sjukhus i London.

Agneta Ullenius

Ella Jones har alkoholproblem och ett trassligt känsloliv. Hon har försökt allt, men fallit tillbaka i ångest, sprit och tabletter. Nu har hon kommit till doktor Jean Robertson på Maltingskliniken i Londonförorten St Albans. Här, på en vanlig läkarmottagning inom statliga National Health Service, skriver läkarna inte bara ut recept. Varje fredageftermiddag kompletteras den traditionella läkarkonsten med andlig healing.

Doktor Robertson börjar med litet allmänt småprat, om vädret på äkta engelskt manér, om semestern och frågar sedan hur Ella mår. Hon svarar med att skrynkla ihop ansiktet i en liten grimas och rycker håglöst på axlarna.

Då går doktor Robertson och ställer sig bakom hennes stol. Hon lägger bägge händerna över Ellas huvud, utan att snudda vid håret. Så börjar hon räkna: 2, 3, 4, 5, 6 och in... 2, 3, 4 och ut. Efter en stund andas både patient

och läkare i samma lugna rytm. I bakgrunden hörs stilla sakral musik från en bandspelare – mycket svagt, mycket lugnande.

– Föreställ dig att du går på en grön äng, att du sätter dig ned vid en liten bäck och ser på vattnet, säger doktorn lågt.

Händerna håller hon stilla någon centimeter ovanför huvudet. Det är tyst, bara andetag hörs och en avlägsen backsignal från en lastbil på gatan utanför kliniken. Doktor Robertson lägger en hand på Ellas rygg, och sedan en över hennes mellangärde. Hon andas djupt och det rycker litet i Ellas händer som vilar i knät.

Det är allt som händer. Under cirka sju minuter pågår healingen. Sedan får patienten ett glas vatten och doktor Robertson frågar hur det känns.

– Bra, svarar Ella. Jag känner mig mycket lugn. Trots att jag hade ögonen stängda såg jag ljus, det var som ett starkt sken inne i huvudet. Och jag kände värme i ryggen, precis där jag brukar ha ont.

Det här var Ella Jones första behandling. Hon behöver fler, konstaterar doktor Robertson och ger henne också en hemläxa i meditation. Hon får i uppdrag att försöka slappna av några minuter varje dag genom att tänka på en rosa ros i hjärtetrakten.

Från IDAG-sidan,
Svenska Dagbladet,
3 februari 1992.

Lång process

– Healing är en lång process, förklarar doktor Robertson i väntan på nästa patient. En del blir dramatiskt bättre efter första sessionen, medan andra kan behöva tre, fyra och upp till nio-tio healingbehandlingar.

På en del har healingen ingen effekt alls, tillägger hon.

Själv tillhörde Jean Robertson skeptikerna, de som avfärdar healingen som värdelös hokus-pokus. Ända tills för fem år sedan då hennes nittonåriga dotter dog i en sällsynt cancersjukdom. – En mängd oförklarliga saker inträffade i samband med Kirsties död, berättar doktor Robertson. När jag kom hem efter arbetet hade en ros flyttats från en vas till min favoritstol. Nycklar, kaffekoppar, kuddar och disktrasor hamnade på andra ställen än där jag hade lagt dem. Alltsammans var små, vackra händelser som bekräftade för mig att

min dotter fortfarande fanns i min närhet.

Men det märkligaste av allt inträffade i samband med begravningen. Vid den efterföljande sammankomsten hemma hos Jean Robertson dök en okänd dam upp bland familj, släkt och dotters vänner.

– Hon gick fram till två av begravningsgästerna och rörde vid dem, den ena i nacken, den andra över ryggen. Efteråt undrade de bestört vem hon var, eftersom den värk de båda hade haft i många år plötsligt var försvunnen.

Doktor Robertson sökte upp damen, en praktiserande healer, och frågade henne om hon hade känt till att de bägge hade reumatism.

– Nej, svarade hon. Jag bara rörde vid dem med kärlek.

Det har gått många år, och Jean Robertson har berättat historien många gånger. Men ännu blir hon blank i ögonen och måste ta sig samman för att kunna fortsätta.

Allmänläkare

– Jag har arbetat som allmänläkare sedan 1964 och jag hade aldrig varit med om någonting liknande. Om denna dam kunde åstadkomma vad jag med min sexåriga utbildning och mångåriga erfarenhet inte hade klarat av, måste det ligga något i det, tänkte jag. Den händelsen fick mig att inse att det finns mycket som man inte lär sig under läkarutbildningen.

Doktor Robertson gick en ettårig kurs i alternativ medicin vid Marleybone Health Centre i London och knöt sedan tre healers till läkarmottagningen hemma i St Albans. Hennes läkarkolleger tyckte att hon var litet snurrig, men lät henne hållas under försäkring att hon gjorde en utvärdering av verksamheten efter ett år.

De hade knappast väntat sig det häpnadsväckande resultatet. Omkring tio procent av 350–400 patienter uppvisade en dramatisk reaktion på första healingbehandlingen. De tillfrisknade helt enkelt. Ytterligare tio procent reagerade inte alls. Och alla de övriga svarade positivt på behandlingen efter några eller flera sessioner.

Doktor Robertson fann att healing hjälpte särskilt bra mot ångest, depression och alkoholism samt mot besvärande öronbrus, reumatism, ryggvärk, högt blodtryck, influensa och bältros. Men också mot smärta, infertilitet, starr och immunbristsjukdomar.

– Och rent fysiska skador som benbrott och muskelbristningar?

– Ja, kommer det patienter med brutet ben skickar jag dem till röntgen,

skrattar doktor Robertson. Men vi har märkt att healing hjälper efteråt, det tycks påskynda hela läkeprocessen.

Olika teorier

En av de teorier som försökt förklara healing går ut på att kroppens immunsystem på något sätt påverkas. Andra tror att healing förstärker människans förmåga att bota sig själv, den så kallade placebo-effekten.

Själv har Jean Robertson ingen medicinsk förklaring. Hon är övertygad om att det handlar om andlig energiöverföring. Två år efter den första healingssessionen på mottagningen upptäckte hon att även hon "hade gåvan".

– Det var två dagar efter det att jag hade hållit ett föredrag om healing, minns hon. Jag genomgick en stor andlig upplevelse, och visste omedelbart efteråt att jag hade uppnått en annan medvetandenivå.

Under de första tre månaderna efter den sällsamma upplevelsen hände en rad märkliga saker. När hon rörde vid radion, hårtorken eller TV:n gick prop-par. Allt elektriskt reagerade.

– Sedan var det på något sätt som om min kropp vande sig vid det nya och började kunna hantera gåvan.

Numera praktiserar doktor Robertson också själv healing varje fredag eftermiddag, på sin fritid.

– Hur känns det? Blir man trött, hur reagerar kroppen? undrar jag ivrigt.

– Jag blir inte alls trött efter en healingsession, tvärt om, svarar hon leende. Av all energi som strömmar igenom mig tycks det som om en liten bit stannar kvar. Jag mår bra efteråt.

Doktor Robertson tror att de flesta människor kan lära sig healing, till en viss grad. Men man måste ha något inom sig, och arbeta vidare utifrån det. Healingen är religiös, men inte enbart kristen utan universell, tror Jean Robertson.

– Det fina är att kunna kombinera traditionell medicin med healing, säger hon och berättar om patienter som remitteras till Maltingskliniken från allmänpraktiserande läkare som givit upp.

Statliga sjukvården

Attityden bland brittiska läkare till healing har förändrats under det senaste året. Flera andra statliga läkarmottagningar runt om i Storbritannien har börjat praktisera healing och försök pågår också vid två Londonsjukhus. Det som förr sågs som kvacksalveri har nu erkänts som en legitim del av den

statliga sjukvården.

Utanför statens regi praktiserar healing också av drygt 8 500 lekmän anslutna till confederation of Healing Organisations.

Sedan drygt ett år tillbaka har healingen blivit en del av National Health Services program i St Albans. Det betyder att behandlingarna är gratis för patienterna i upptagningsområdet, precis som alla vanliga läkarbesök är gratis på brittiska NHS-mottagningar.

Doktor Robertson blir förvånad över att höra att patienter i Sverige måste betala en avgift varje gång de uppsöker läkare. Här är också medicin gratis för alla under 16 och över 60 år. För patienter i åldrarna däremellan är medicinen subventionerad men kostar aldrig mer än tre pund, drygt trettio kronor.

– Ytterligare en fördel med healing är just att det spar pengar för National Health Service, säger doktor Robertson och tillägger: Sedan jag har börjat utöva healing skriver jag ut betydligt färre recept, och jag hoppas kunna dra ned på medicineringen ännu mer.

Liksom så många andra som kommer i kontakt med holistisk medicin har doktor Robertson insett att den ortodoxa läkarvetenskapen inte räcker till för att besvara alla frågor.

Varför blir sjuka människor friska? Varför kan patienter som lider av samma sjukdomar reagera så olika på exakt samma behandling?

Och hur kommer det sig att healing lyckas där andra beprövade medicinska behandlingar inte hjälper?

"SUNRISE"

är en engelskspråkig tidskrift från
TEOSOFISKA SAMFUNDET –
PASADENA

Pris 80:- för 6 nr/år. Skriv gärna och begär ett gratis ex. till Anne Eck, Eriksbergsgatan 18, 114 30 Stockholm.

ÖSTLUNDS FÖRLAG utger följande:

Vegetarisk Näringslära	32:-
Rätt kost botar cancer	45:-
Jesu Hälsolära för kroppen	75:-
Utomsinliga upplevelser	75:-
Kunskapens bok om allvetandet	150:-
Varför finns Universum?	30:-

Beställes på talongen för inbetalning till pg 73 19 96-5, Östlunds förlag, Höganäs.

Kan Guds existens bevisas?

Det mest populära av gudsbevisen har alltid varit det teleologiska, som utgår från universums och livsformernas komplexitet och ändamålsenlighet och sluter att det måste finnas en gudomlig avsikt bakom det hela.

Förr i tiden försökte ibland filosofer och teologer bevisa att Gud existerar. Det gör de inte nu, åtminstone inte filosofer. Verkligen bevisning anses av de allra flesta vara omöjlig.

Men det hindrar inte att intressanta resonemang kan föras, som leder fram till att det sannolikt existerar en Gud eller högsta makt eller högsta intelligens. Det är då i synnerhet det *teleologiska gudsbeviset* som är aktuellt. Dess innebörd är att man utifrån världens ytterligt komplexa samt förnuftiga och ändamålsenliga inrättningar kan sluta sig till att ett medvetet, intelligent skapande väsen är det yttersta upphovet till allt som finns.

Det teleologiska beviset är ännu levande och giltigt för många människor, både lärda och olärda. En präst kan exempelvis stå i predikstolen, hålla fram sin hand och säga: "Vilket underbart redskap är inte detta! Slumpens verk eller Guds?" Vad han då har i tankarna är att vårt förnuft tycks säga oss att blotta slumpen inte kan åstadkomma något så fint som en mänsklig hand.

Men det finns gott om tänkare och vetenskapsmän som anser att det inte existerar några gränser för vad slumpen kan ge upphov till. Får den bara tillräckligt lång tid på sig, anser de, kan slumpen från intet bygga upp de mest komplicerade former.

Gud eller den blinda slumpen – är det de alternativ som finns? Nej, det är inte så enkelt att man bara kan urskilja

dess två möjligheter, utan tvärtom så komplicerat att frågeställningen är mycket svår att precisera.

Även om vi skulle dra slutsatsen att en intelligent faktor finns bakom evolutionen, måste det inte vara så att denna faktor är ett allsmäktigt, superintelligent väsen, som tänkt ut allt. Kanske har i stället universum skapat sig självt genom viljan, intelligensen och skaparkraften hos den tänkande substans som är (eller kan vara) käman, eller botten, i allt. I så fall har universum skapats inifrån, från sitt eget centrum, inte utifrån av en Gud. Skapelsen är då något som alltjämt pågår, en långsam process som bygger upp världsallett i alla dess enskildheter, ett skeende som dels är slumpmässigt, styrt av naturlagar och bortom gott och ont, dels beror av livsgrundens intelligenta, och även moraliska, verksamhet.

Vi skall titta på två av de teleologiska argument som förekommer i teistisk argumentation: molekylbildningen och organbildningen.

Molekyler är de minsta delar som ett ämne kan förekomma i. De för livet nödvändiga äggviteämnena har molekyler som är mycket komplicerat byggda.

Professor V H Mottram, fysiolog vid Londonuniversitetet, har skrivit följande:

"En schweizisk matematiker, Charles-Eugène Guye, har beräknat chansen för att en enda molekyl av ett enkelt proteinliknande ämne skulle kunna bildas, samt även den mängd materia som skulle behöva skakas samman för att åstadkomma det. Sannolikheten mot att slumpen har bildat proteinerna är verkligen utomordentligt stor. Om vi läser i tidningen att oddsen mot att en kapplöpningshäst skall vinna derbyt är 100 mot 1, då anser vi inte att den hästen har stor chans att vinna. Med oddsen mot att vinna proteinvadslagningen är mycket större. Inte 100 mot 1, utan 100 multiplicerat med sig självt 160 gånger mot 1. Det är odds det! Och den mängd materia som är nödvändig för att frambringa den där enda proteinmolekylen, är mycket större än den materiemängd som finns i hela universum. En sextillionsextillionsextillion gånger större. För att det skulle hända på vår lilla planet behövdes en ändlös rad av år – 10 multiplicerat med sig självt 243 gånger. Men eftersom jorden har kunnat hysa liv under endast tusen miljoner år, tycks det inte sannolikt att ens enkla proteiner kan uppkomma av en slump.

Vi tar ett annat argument. Proteiner är bildade av långa kedjor, vilkas länkar kallas aminosyror. Det sätt på vilket dessa länkar sammanbinds, är av enorm betydelse. Om de kommer orätt samman, bildas ingen förutsättning för liv; det liv som då uppstår, kan till och med vara giftigt. När man beräknar de tänkbara olika vägar på vilka länkarna kan sammansättas, kommer man fram till fullständigt enorma tal. Professor J B Leathes har till exempel beräknat att länkarna i kedjan av en helt enkel protein kunde sammanbindas på så här många sätt: Om vi tar 10 och multiplicerar det med sig självt 48 gånger, så får vi antalet – en etta med 48 nollor efter. En billionbillionbillionbillion. Nu har jorden varit tillräckligt kall för liv under, kanske, en million billion sekunder. Så om slumpen skall försöka med alla kombinationer av aminosyrelänkar för att åstadkomma de rätta pro-

teinerna, så måste slumpen kvicka på riktigt ordentligt. Den skulle behöva pröva åtskilliga billioner billioner kombinationer varje sekund som jorden varit kall nog för att liv skulle kunna existera här. Allt detta förefaller mig osannolikt, ja, omöjligt."

Så långt Mottram, citerad och översatt från BBC:s tidskrift *The Listener* 22 april 1948.

Organbildningen hos det levande är en olöst gåta.

Hur skall man tänka sig uppkomsten av ett helt nytt organ – utan att räkna med något mer än slumpen, naturlagarna och det naturliga urvalet?

Vi kan till exempel titta på en växt som kallas Drosera, en liten daggört som växer på mossar. Den har en fångstapparat med vilken den kan fånga och smälta insekter. Om vi tänker oss tillbaka till den tid då daggörtens förfäder ännu inte hade någon sådan fångstapparat, vilka krafter kan då tänkas ha satt igång och fullbordat utvecklingen av ett sådant organ? Slumpen?

För att den process som till sist gav upphov till fångstapparaten skulle komma igång, krävdes först något slags medvetande om att det fanns in-

sekt, att dessa innehöll ämnen som det vore nyttigt för en växt på den mineralfattiga mossen att komma åt, och slutligen att insekten under vissa betingelser skulle kunna fångas, smältas och upptas som näring av växten. Utan en sådan förhandskunskap fanns ju ingen anledning att det nya organet skulle eftersträvas eller av sig själv börja utvecklas. Vem kan ha haft denna kunskap? Slumpen? Icke! Växten själv? Det tror väl ingen. Det fordras ett medvetande som i grunden känner såväl växten som dess omgivning och dessutom har kraft att styra utvecklingen, förändra arvsmassan.

Kan fångstapparaten ha utvecklats plötsligt, på en gång, hos en individ? Skulle slumpen klara det? Eller har organet blivit till genom gradvisa förändringar? I det senare fallet borde en halvfärdig fångstapparat ha varit till hinder för individen och inte någon positiv överlevnadsfaktor.

Vi kan också tänka på biets giftgadd. Bigiftet finns inte i naturen. Men biet har självt i sin organism en kemisk fabrik där det produceras. Man frågar sig: Är det biets egen intelligens som skapat fabriken, eller är det slumpen? Eller? Det har fordrats en kunskap om att detta ämne kunde tillverkas på visst sätt, att det hade vissa verkningar när det spreds i en levande varelses kropp

och att en viss apparat kunde tillverkas för att injicera giftet i offrets kropp.

Resonemangen kring Drosera och biet har jag hämtat från Gunnar Brennings bok "Är kristendomen sann?", som kom ut 1953.

Kan man tro att Tiden förklarar allt? Om Tiden bara är tillräckligt lång, låter den då slumpen frambringa vilka utstuderade sammanhang som helst?

Många menar det. Jag uppfattar detta som ett slags tidsmystik, och frågar om den är mer trovärdig än de troendes Gud.

Bör vi kanske vid sidan av slump, naturnödvändighet och naturligt urval räkna med en icke känd kraft, en intelligens som vi med en religiöst neutral formulering kan kalla psi-faktorn? (Inom parapsykologin står psi för den kraft som ligger bakom alla övernormala manifestationer, vilka till synes rubbar naturlagarna.)

Låt oss så betrakta en företeelse i den döda naturen, där kamp för tillvaron inte förekommer! En allmän regel är att ett ämne utvidgar sig, när

dess temperatur höjs, och sammandrar sig, när temperaturen sänks. I naturen finns emellertid ett viktigt undantag från den regeln: vattnet, som har sin högsta specifika vikt vid +4 grader och som därför sammandrar sig när temperaturen stiger från 0 grader till 4 grader. (Höjs temperaturen ytterligare, sker utvidgning på vanligt sätt.) Eftersom fyragradigt vatten alltså är tyngst, sjunker detta till botten i en tämligen djup sjö, och temperaturen där blir aldrig lägre. Endast i de övre vattenlagren sänks temperaturen ytterligare. Om nollgradigt vatten vore tyngst, enligt den allmänna regeln, skulle detta sjunka till botten och sjöarna snabbt bottenfrysa, vilket skulle medföra svåra faror för det djurliv som finns i sjöarna, om detta alls hade kunnat uppkomma!

En fråga: är nu denna avvikande reaktion hos vattnet en tillfällighet, en egendomlig naturens nyck, en "nödvändighet" eller finns där ett syfte? Frågan kan inte besvaras, men odiskutabelt är vattnets egenhet av största betydelse för djurlivet i sjöar. Ja, är inte denna vattnets unika egenskap sådan att en intelligent skaparkraft, om den finns, bör ha ordnat det just på detta sätt, genom en manipulation med den grundläggande lagen?

Bör man nu av resonemang som de ovan återgivna dra slutsatsen att Gud, eller en intelligent faktor, existerar?

Den engelske teologen John Hick behandlar i boken "Religionskunskap" bland annat gudsbevisen. Han resonerar kring det judiskt-kristna gudsbegreppet (Gud är *en*, oändlig, självexisterande, skaparen, personlig, kärleksfull, god och helig). Men något bevis för att denna Gud existerar finns inte, fastslår han. Det mest omtyckta av gudsbevisen har alltid varit det teleologiska, det som utgår från universums och livsformernas komplexitet och ändamålsenlighet och sluter att det måste finnas en gudomlig avsikt bakom det hela. "Det har en tendens att framkalla positivt instämmande hos enkla människor likaväl som hos sofistikerade." Men inte heller detta bevis håller, anser Hick. Det har ofrånkomligt försvagats av filosofen Humes kritik, som bland annat säger att varje universum måste se ut att vara planerat. Det kan inte uppstå något universum, där delarna inte är anpassade till varandra på ett ändamålsenligt sätt. "Men frågan om denna ordning hade kunnat komma till stånd på annat sätt än genom medveten planering är fortfarande obesvarad." Humes naturalistiska alternativ till hypotesen Gud är partiklarnas slumpmäs-

siga anordning under oändligt lång tid, där de ändamålsenliga kombinationerna kunnat bestå.

Hick beskriver de viktigaste skälen för tron på Gud och de viktigaste mot. Hans egen slutsats är att det inte går att bevisa att Gud finns och inte heller att Gud inte finns.

Det starkaste skälet mot tron på Gud är den vetenskapliga världsbilden. "Vetenskaperna har i allt starkare grad fastställt den naturliga ordningens självständighet. Från galaxerna, vilkas omätlighet förlamar förståndet, genom vår världs oändliga komplexitet ända till det subatomiska universums oföreställbart små skeenden och enheter kan naturen studeras utan någon hänvisning till Gud. Det universum som utforskas av vetenskaperna har sin gång precis som om ingen Gud skulle existera."

Vetenskapen har alltså utforskat universum utan att på någon punkt ha stött samman med det som religionen talar om.

Så långt Hick.

Många naturforskare menar ju, i likhet med den brittiske ärtfältighetsforskaren Julian Huxley, att gudshypotesen inte längre har något praktiskt värde för tolkningen och förståelsen av naturen och att den ofta står i vägen för en bättre och riktigare uppfattning. Huxley trodde att det snart skulle bli lika omöjligt för en intelligent och bildad person att tro på Gud som det nu är att tro att jorden är platt.

Ingemar Hedenius sa en gång till mig att Gud är en vetenskapligt onödig, innehållslös och olämplig idé. "Om man räknar med ett övernaturligt ingripande i evolutionsprocessen, så underlättar inte detta förståelsen av de ytterst komplicerade organiska föremålen och deras uppkomst", underströk han. Att anta en intelligent skaparkraft bakom livsformerna skulle bara innebära en komplikation. "Vetenskapen är helt främmande för att anta existensen av någon övernaturlig intelligens eller okänd kraft. — — — Att få hypotesen om ett övernaturligt och allsmäktigt väsen verifierad förefaller i varje fall för närvarande helt utsiktslöst. Därför bör vetenskapen fortsätta så som den nu arbetar. Problemet hur det organiska livet har uppkommit är ju praktiskt taget löst, och för detta har inte fordrats antagande av något övernaturligt ingripande, utan man förklarar det på kemisk väg. Däremot förefaller en förklaring av *medvetandets* uppkomst vara mycket mer avlägsen. Men att ett vetenskapligt problem är svårt är inte tillräckligt skäl för att anamma vilda

idéer om övernaturliga väsens verksamhet."

Hedenius tyckte inte att det finns någon ändamålsinriktning i evolutionen. "Om det hade funnits någon som haft ett sådant ändamål", sa han, "så hade denne varit oerhört litet välvillig mot skapelsen. I djurvärlden rasar ju en kamp där det gäller att äta eller ätas. Vi ser vanligtvis inte mycket av den, men om vi studerar den närmare, finner vi att det krävs enorma offer för att naturens processer skall hållas igång och arterna leva vidare."

När jag citerade Einsteins uttalande att hans religion bestod i "ödmjuk beundran inför den oändligt höga ande som uppenbarar sig i de enkla detaljer vi kan fatta med våra svaga och bräckliga sinnen" och att "denna känslans djupa övertygelse om närvaron av en högsta tänkande makt, som uppenbarar sig i det ofattbara universum" utgjorde hans idé om Gud, sa Hedenius att universums enormt komplicerade lagbundenhet kan fylla en med verklig förundran men att Einstein aldrig använde gudshypotesen som en del av sina vetenskapliga teorier. "Det där var väl snarast en känsla eller stämning som han tillät sig, ungefär som poeten eller konstnären kan falla i hänryckning inför naturens sceneri."

Om teisters argument att vissa proteiner har en så komplicerad molekylstruktur att chanserna att dessa ämnen skulle ha bildats av en slump är försvinnande små, sa Hedenius: "Det är rena sagor! Det är oriktigt att göra sannolikhetsberäkningar av det slaget. Med de betingelser som har funnits här på jorden, är det inte det ringaste osannolikt att de skulle uppkomma sådana här komplikationer. Organiskt liv är sällsynt i universum, men att det sällsynta inträffar betyder inte att det varit alldeles osannolikt."

Det torde vara vetenskapligt klarlagt att det har skett en evolution, en utveckling från lägre till högre, mer komplicerade livsformer. Människans förfäder är djur.

Däremot är det inte övertygande bevisat att slump, naturens lagar och naturligt urval i kampen för tillvaron är de enda krafterna bakom evolutionen. Det är fullt möjligt att man även får räkna med en psi-faktor, en intelligent, medveten, skapande kraft.

Det finns en bok med titeln "Blueprint for Immortality" (1972), skriven av Harold Saxton Burr, professor emeritus i anatomi vid Yaleuniversitetet i USA. Burr har genom tusentals vetenskapliga experiment visat – berättar han – att alla levande organismer har

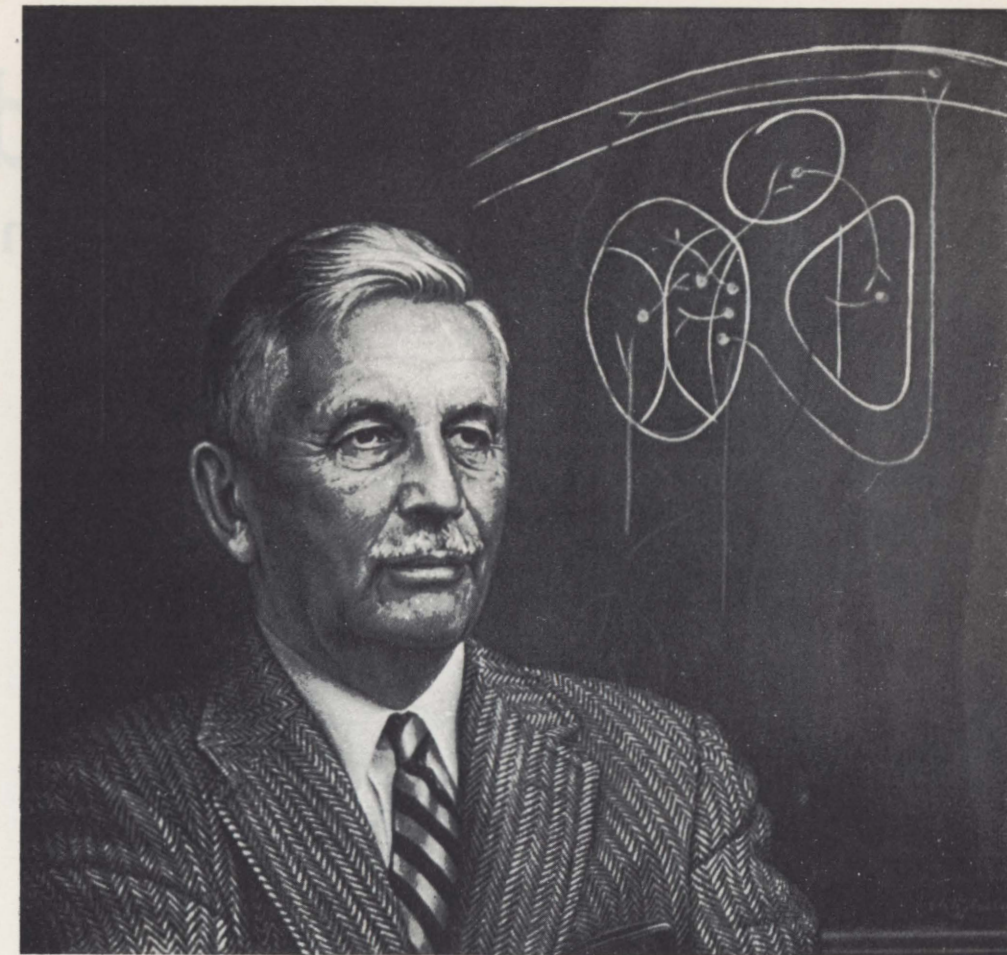
energistrukturer av icke-fysiskt slag, ungefär som magnetfält, efter vilka de levande organismerna byggs upp. Burr kallar dem elektrodynamiska fält, livsfält, eller L-fält. De är de ritningar efter vilka livet på denna planet ordnas. De organiserar alla molekyler och celler i bestämda mönster och rörelser.

Tidigare har biologerna inte kunnat förklara hur kroppar kan behålla samma form trots ständigt utbyte av material. Med upptäckten av L-fälten har det mysteriet lösts. Det är först under de senaste decennierna som de elektroniska instrument har funnits som behövs för att mäta och beskriva de osynliga energifälten.

Burr berättar i sin bok bland annat att man genom att fastställa L-fältets utseende i ett tidigt stadium av en organisms utveckling kan förutsäga organismens utseende. Om man till exempel undersöker L-fältets utseende i groddagg, är det möjligt att förutsäga hur grodans nervsystem kommer att se ut.

Harold Saxton Burr menar att existensen av dessa livsfält visar att livet på denna planet inte är en tillfällighet – och att människans existens inte heller är en slump, utan att vi alla är delar av universums plan.

SM

Professor Harold Saxton Burr.

PROFETIANS UPPFYLLELSE DEN NYA TIDSÅLDERNS MAT SOM HELAR.

Återförsäljare sökes i Värmland.

Ring U-M Lundqvist,
054-83 40 68.

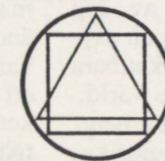
MÄNSKLIGHETENS PROBLEM

Denna bok av Alice A. Bailey innehåller en systematisk genomgång av hur den goda viljan bör tillämpas på olika mänskliga problem. Dess budskap är därför utomordentligt angeläget, för "om den goda viljan verkligen tillämpades skulle detta revolutionera världen".

Boken, som är på 173 sidor, erhålles enklast genom förskottsbetalning av 130:- till pg 43 58 04-0.

Stiftelsen Tibetanens Bokfond
Box 220
142 02 Trångsund

Lectorium Rosicrucianum

Gnostisk Kristendom

Det Gyllene Rosenkorsets Internationella Skola förklarar och förmedlar den Universella Lära i vår tid. Denna Visdomslära säger att det finns två livsområden, dels det ursprungliga Gudomliga som vi befann oss i före "synda-fallet" och dels det vi nu befinner oss i, det dielaktiska med dess motsatser gott och ont, ljus och mörker osv. Människan bär ännu med sig, i sitt hjärta, en rest eller ett frö av sin Ursprungliga Gudomliga Själ, därav bibelordet "Jag säger Eder, Guds Konungarrike är inom er." Förutsättningen för att denna process, som innebär ett återvändande till det Ursprungliga Gudomliga Livsområdet, ska kunna påbörjas är att detta frö levandegörs på nytt.

Information om Rosenkorsets Lära och Mål skickas på begäran. OBS! Märk kuvertet med "YTTRE ARBETET"

Lectorium Rosicrucianum

Landshövdingeg. 11	N. Grängesbergsg. 31	Bergsrådsvägen 92
431 38	Mölnadal 214 50	121 58 Johanneshov
031 -	16 40 10	08 - 649 51 66

Vilhelm Ekelund

sökte en sann och äkta livshållning

Under drygt fyra decennier bearbetade och fördjupade sig Vilhelm Ekelund i de svåra frågorna om livets mening och värde.

Bengt Petersen

Alla sökande människor med intresse av personlighetsutveckling upplever nog vissa perioder av livet som mer utvecklande än andra. För mig var det åren i mitten av 70-talet som satte igång den utveckling som jag fortfarande skördar frukterna av. Jag började med meditation, yoga och psykoterapi och upptäckte den oskattbara rikedom som finns i böckernas värld.

Jan Fridegård, som blev av stor betydelse för mig – bl a som identifikationsobjekt – var en hängiven läsare av Vilhelm Ekelund (1880–1949). I en artikel skrev Fridegård om sitt möte med Ekelund: "Jag kände ett slags välbehag strömma ut från texten, orden doftade och levde med ett mystiskt inre liv. Jag var på ett dunkelt sätt nöjd med att inte begripa satsernas mening och njöt av att det kanske återstod mig att upptäcka den."

Ekelunds bok *Veri Similia*, som jag fann på ett antikvariat – en outtömlig guldgruva för tolv kronor! – blev inledningen till mitt eget djupa intresse för hans tankevärld. Denne originelle författare har ofta beskrivits som ytterst svårtillgänglig, men själv läste jag honom med behållning med endast sju års folkskola bakom mig. När det gäller Ekelund, är det endast det egna behovet som ger full förståelse – inte en ytlig och intellektuell nyfikenhet.

För Ekelund var det åren 1912–1920 som kom att bli ytterst viktiga för den framtida utvecklingen, och det är främst denna utveckling som jag, mycket kortfattat, berör här. Det var vid denna tid som han på allvar upptäckte sina andliga vägledare, de som kom att följa honom livet ut.

Ekelund, som började sin litterära bana som poet, gav under åren 1900–1906 ut sju diktsamlingar. Men sedan kom han att huvudsakligen publicera sig på prosa genom aforismer och es-säer.

En grundtanke hos Ekelund är att man kan använda det svåra till att förändras och utvecklas. Motgångar kan vara förklädda vänner. Det är möjligt att den unge Ekelund, som var en mycket svårhanterlig och problematisk människa, behövde svårigheter för att inse att han var på fel väg. En sådan händelse inträffade 1907 då han, påverkad av alkohol, råkade i slagsmål med en (civilklädd) poliskonstapel. För att slippa undan ett hotande fängelsestraff flydde han till Berlin, där han kom att stanna i fyra år. Det blev svåra år för honom med stor fattigdom och kamp för det dagliga uppehållet, ett sannskyldigt inferno.

1912 reste Ekelund till Danmark, där han kom att stanna i åtta år. 1913 insjuknade han svårt och fördes till en klinik, där han opererades för var i lungsäcken. Denna sjukdom och tillfrisknandet efter den blev av stor betydelse. Under konvalescenstiden upplevde han en glädje och en sinnesfrid som aldrig tidigare. Den tiden ville han alltid minnas och ta lärdom av.

I boken *Metron* (1918) skriver han om konvalescenten: "Han blir långsam

och sakta i alla sina omdömen, förlåter gärna, vänder sig bort utan hat från vad han icke kan gilla och har en elastisk spänstighet i denna kraft att blixtnabbt vända bort själens uppmärksamhet från allt vidrigt." Ekelunds ord blir starka och gripande, när man vet att han inte hade lätt att förlåta och att vända sig bort. Nu vill han försöka se hela livet som ett tillfrisknande från en sjukdom. Han söker tröst och stöd hos sina andliga vägledare: filosofer, mystiker och skönlitterära författare. Flera av dem har han mött tidigare, men först i konvalescensens milda ljus förstår han deras djupa mening. Redan i *Antikt ideal* (1909) möter man Goethe och Nietzsche, de kanske viktigaste. Ingen annan författare kom att få så stor betydelse för Ekelund som Goethe (1749–1832) som väl numera är något bortglömd. Han var diktare, dramatiker (*Faust*), vetenskapsman, minister i hertigdömet Weimar och är allmänt känd som universalsnille och en vis man.

Det är något underligt att Ekelund, som alltid var i opposition mot all världslig framgång, kunde bli en så stor anhängare av Goethe. Men Ekelund försökte bortse från det världsliga hos Goethe och såg i stället till det som han kunde acceptera. Goethe ansåg att det väsentliga för en människa är att helt och fullt utveckla sin egen personlighet. Denna tanke – som återupptäckts de senaste åren – gjorde Ekelund till sin. Goethe hade en olympisk överlägsenhet inför livets motgångar och medgångar, som hans svenske efterföljare måste ha funnit eftersträvangsvärd. I *Lyra och Hades* (1930) skriver han att Goethe var för honom det öga som han aldrig kunde undandraga sig: "Ofta

måste jag gå till andra, som lättare syns vilja giva mig rätt. Men jag måste alltid vända tillbaka."

Nietzsche hade Ekelund ett mer ambivalent förhållande till. I *Antikt ideal*, som till stor del är inspirerad av denne, menar Ekelund att skillnaden mellan Goethe och Nietzsche uttryckes bäst med beteckningarna harmonisk och heroisk. "Hos Goethe är allt stillnat och stort, vilande tragiskt, endast på avstånd kamp, kval, vansklighet. Nietzsche är mitt på slagfältet, det eviga vardandets väldiga slagfält, där allt är krafttumult och urladdning." Och som den poet, som Ekelund innerst inne var, tar han en bild till hjälp: "Goethe är det lugna havet. Ljus omätlighet ler i dess blick. Nietzsche är det solbelyst stormande; guld och blått yr över topparna, och det blixtrar som svärd inne i den spelande oron."

I Nietzsches utveckling kan tre stadier urskiljas. I det första står konsten som en mystisk hägring av det över-sinnliga i centrum. Han tar här sin utgångspunkt i den grekiska filosofin. I det andra stadiet sätter han vetenskapen högst och hyllar darwinismen. Han börjar sin kamp mot kristendomen och dess "slavmoral". Gud är död! förkunnar prästsonen Nietzsche. I det tredje stadiet står den kända boken *Så talade Zarathustra* och dess teori om övermänniskan i centrum. Filosofen vill omvärdera alla värden och ge begreppen ont och gott nya betydelser. Till slut når han en nihilistisk ståndpunkt: det finns inga fasta värden. Troligen var det främst den unge Nietzsche som Ekelund ägnade sitt stora intresse. Den tyska diktaren och filosofen har ju numera fått ett dåligt rykte genom att hans vision om övermänniskan setts som en föregångare till nazismen.

En viktig motpol till Nietzsche och av stor betydelse för Ekelunds ljusare livshållning blev mötet med den amerikanske filosofen R W Emerson. Emerson (1803–1882) kunde bekänna att han aldrig varit olycklig och att skönhet och godhet var fullt möjliga att realisera i ett människoliv. Emerson hade en närhet till naturen och en enkel livsstil, som Ekelund kunde sympatisera med. Amerikanen har gjort ett stort intryck på svensken, ty aldrig blir hans språk så lyriskt som när han beskriver sina intryck av denne i boken *Nordiskt och klassiskt* (1914): "Emerson har en lågmäldhet likt sommarsuset i den mognande säden. Hans andes ljusmassa väller ut i föredraget likt solskenet över ett landskap i en aprildag, med hastiga molnskuggor flyende förut. Hans andes eld är som solskenet över daggiga ängsmarker."

Den emersonska stämningen av sol och sommar har färgat av sig på de två

delarna av *Veri Similia* (1915–1916). Ekelund har nu skyttat möjligheten av en annan och bättre livshållning än den tidigare. "Kommer det väl an på vad man tänker – kommer det ej mera an på hur man tänker? Med andra ord, gäller det ej att vara välsinnad? Att ge akt på vägtecknen, hålla den linjen ren och tydlig i själen, som förde till din bästa stund, din klaraste utsiktspunkt." Alla vägar i filosofi och religion leder till detta, menar han. Glädjen är till sist det som alla mystiker och filosofer tänkt mest över. Orättvisor, missförstånd och förtal kommer alltid att finnas. Den vise inser emellertid att man växer i klokhet och styrka genom att man sätter sig över detta. Människosinnets fatigdom och sjukliga förtorkning, som han ser omkring sig, blir till en stingande påminnelse att hålla det egna hjärtat rent. Det allra största – den största självövertagelsen – är att vara rättvis

och självförnekande i de små och vardagliga händelserna, det obetydliga "Segrar du icke där, kan icke det så syntaste och underbaraste föra dig ett steg närmare till sanning och liv."

Det som ger så stor kraft i Ekelunds böcker är att han inte bortser från livet mörka sidor. Även om han strävar efter ljus, lugn och lätthet, vet han att olycka och lidande när som helst kan slå till som ett knivhugg i mörkret. Det goda i livet är inte något som man erövrar en gång för alla – var dag måste det erövrar på nytt. Även den vise "får genomgå dagar och nätter, då var droppe av livslust långsamt torteras ur honom och han är hänvisad till att helt enkelt vänta, liksom vi andra simpla dödliga, vänta tills solen behagar gå upp". Han inser så småningom att det gäller att hålla sig lågt och inte tro att man uppnått något, att alltid vara en nybörjare.

Ett par namn som man stöter på i

Vilhelm Ekelund i Köpenhamn 1913.
(Ur En bok om Vilhelm Ekelund.)

Veri Similia är den ryske diktaren Dostojevskij (1821–1881) och medeltidsmystikern Mäster Eckehart (ca 1260–1327) som båda kom att betyda mycket för Ekelund. De är båda djupt religiösa personligheter, och Ekelund hade vid denna tid övervunnit sin aversion mot religionen. Han insåg att det fanns mycket lärdom att hämta hos de religiösa personerna, även om han inte engagerade sig i de centrala religiösa frågorna om Guds existens och livet efter döden.

Ekelund, som själv lidit mycket och hade en stor inlevelseförmåga, blev fascinerad av Dostojevskijs lidandesmystik. I den ryske författaren fann han en som radikalt formulerade det mänskliga problemet. Dostojevskij hade i unga år upplevt en katastrofregång och dödsdom, benådning och deportation. Ekelunds upplevelser var inte fullt så hemiska, men han kunde ändå identifiera sig med Dostojevskij. Lidandet kan, i bästa fall, pressa ner människan till hennes yttersta livsbehov, skala bort det onödiga så att hon skådar det rena ljuset som göms på botten. Eckeharts ord om lidandet som det djur som snabbare än något annat bär oss till fullkomning, passar också in här. Ekelund tog vara på Eckeharts tanke om den gnista av ljus, som finns nerlagd i själen och som aldrig slocknar.

Ekelund sökte efter lugn och balans samtidigt som han var skeptisk mot det alltför veka och ljumma, det som lätt kan slå över i ren känslomhet och sentimentalitet. Han måste ha blivit glad när han upptäckte begreppet metron, ett grekiskt ord som betyder måtta, sans, en harmonisk balans mellan ytteligheter. Boken *Metron* (1918) såg Ekelund själv som en av sina viktigaste. I metron-begreppet kunde han innefatta Emersons ljusa optimism så väl som Dostojevskijs mörka lidandesmystik. Metron är inte ett slapp och ljumt tillstånd utan ett produktivt och spänningsfullt, som det krävs stor uppmärksamhet för att fasthålla. Det ligger nära yogan och taoismen. Metron är enhet och mittpunkt, inte något kyligt och torrt. Men de fega, menar Ekelund, har alltid svärmat kring mått och mitt. "De trodde ju i sina hjärtans rosiga oskuld att mått var, om inte precis alldeles detsamma som medelmåttighet, så i alla fall något ditåt, något hemtrevligt, professorligt värdigt och anständigt." Han återknyter igen till Goethe: "Hålla fred med sig själv: det är summan av hans moral." Låt världen hållas, skriver han, den är obotlig. Var i stället uppmärksam på det som skapar skön ordning och glädje i ditt inre. Detta kan tyckas som ren egoism och eskapism. Även många människor

idag, som vänder sig inåt för att öva meditation, bön och healing, löper risk att bli kritiserade för världsfrånvändhet. Men visst är det så att världen skulle bli betydligt bättre om allt fler människor stannade upp för att upptäcka och utveckla sig själva. Den som finner sig själv finner samtidigt det som är gemensamt för alla människor: "Där – i dig själv, är historien. Öster och Västerland, Jesus och Hellas." Det man har att iakttaga i livet är att rena och bestämma sig i anden och att eftertänka vad ljus och kraft är. Dessa tankar kom han att fördjupa och utveckla under hela sitt författarskap.

Ekelund är helt unik i svensk och kanske även internationell kultur. Ingen har som han under drygt fyra decennier bearbetat och fördjupat sig i de svåra frågorna om livets mening och värde. Han har en lidelsefull och skningslös längtan till en sann och äkta livshållning. Vid läsningen finner man att här talar en människa som gjort djupa och ofta svåra erfarenheter. I sin asketism och självföröglömmelse närmar sig Ekelund den stora mystiken, även om den för honom var inomvärldslig. Det kan inte hjälpas att efter ha läst Ekelund allt tal om positivt tänkande och älska-dig-själv verkar nästan löjligt. Hos honom finns ingen lättköpt tröst, förpackad i amerikanskt glättighetsomslag. Kanske att hemligheten med honom är att han inte stryker läsaren medhårs, utan tvärtom ställer krav på denne. Han tvingar oss ut i vår

egen själs öken, i ödemarken, i djupa skogar och höga berg och att där – inom oss själva – finna svaren, de uppenbara som alltid fanns där, men som vi aldrig såg.

Litteratur

Algot Werin: Vilhelm Ekelund I och II 1960–61.

Anmärkning. Ekelunds böcker kan vara svåra att finna i bokhandeln, även om Vilhelm Ekelund-samfundet ger ut nytryck av hans böcker. Men sök på bibliotek och antikvariat.

BUDDHASASANAFÖRLAGET Box 5158, 102 44 Stockholm

Skrifter ur den buddhistiska palikanon:

Buddhas stora meditationstal
40 sidor, ca 20:—

Buddhas tal till Sigala
24 sidor, ca 16:—

Övrigt:

Buddhismen i ett nötskal
av Narada Maha Thera
80 sidor, ca 15:—

Buddhistisk meditation
av Francis Story
32 sidor, ca 7:—

I bokhandeln eller direkt från förlaget

Tommy Brodd

Känd siare och
fjärrskådare ger
Dig konsultationer
per telefon

För Dig som vill veta
mer om Din framtid.
Ring: 0502–201 15
och beställ tid.

Du kan även gå kurser i
healing och medial
utveckling. På dessa
kurser lär Du Dig att
använda Din intuition
i vardagslivet.

För information ring 0502–201 15!

Meditationer

Shakti Gawain

Här kan du läsa de mycket omtyckta meditationerna och visualiseringsövningarna från Shakti Gawains senaste kassettbandsserie, *Meditations with Shakti Gawain*. Före varje övning finns en introduktion av Shakti där hon förklarar syftet med övningen, innan hon leder läsaren in i varje meditation.

Skapa ditt inre rum: En fridfull, livgivande plats i ditt inre.

Kontakt med din inre vägledare: En källa till intuitiv vägledning.

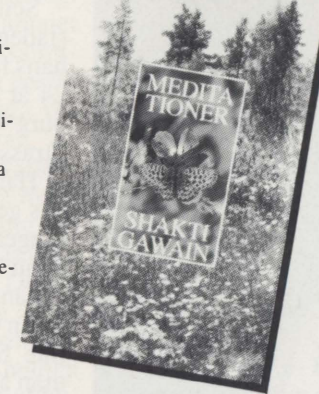
Balansering av de inre manliga och kvinnliga energierna: "Föreningen av de inre manliga och kvinnliga energierna i människan är grunden för all skapelse. Kvinnlig intuition plus manlig handlingskraft är lika med kreativitet."

Upptäck ditt inre barn: En förnyande källa till glädje, skaparkraft och självhelande

Uttryck din skapande kraft: Gör dig av med de hinder som står i vägen för din skaparkraft och upptäck dina obegränsade möjligheter.

Häft. 98 sid.

Pris: 95:—

**Beställ vår
nya katalog!**

Hjärtefrågor

– din inre skattkammare

Louise L. Hay

I den här vackra lilla presentboken delar Louise L. Hay med sig av sin livsfilosofi och sina erfarenheter som en hjälp för vårt dagliga liv. Hennes kärleksfulla livsvisdom och insiktsfulla iakttagelseförmåga berikar ditt liv med beslut och val som verkligen påverkar din andliga utveckling.

Har du har några besvär med din hälsa, karriär, pengar, rädsla, beroenden eller något annat grundläggande problem som ligger i vägen i ditt dagliga liv? I *Hjärtefrågor* har Louise på ett omsorgsfullt sätt samlat sina favoritbehandlingar, meditationer och affirmationer för att göra dig uppmärksam på och lära dig att frigöra dig ifrån det som du har problem med. När du läser boken kan du känna glädjen och friden som strömmar mot dig från varje ord, varje tanke och uttryck från Louise! En underbar bok!

Vackert inbunden presentupplaga.

Inb. 236 sid.

Pris: 172:—

Ordertel: 0250-420 55

Ja, jag beställer följande och får dessutom en innehållsrik bok- och kassettkatalog.

☐ Meditationer 95:—

☐ Hjärtefrågor 172:—

28:— tillkommer i porto och pfs. avg.

Namn

Adress

Postadress

TEXTA TYDLIGT!

Frankeras ej
Energica
betalar
portot

Energica Förlag

Svarspost
780105600
S-794 00 Orsa
Sverige

Vill du lära känna ditt sanna jag?
Vill du finna sanningen inom dig själv?
Vill du ha hjälp till självhjälp?
Vill du höja din andliga medvetenhet?

Skriv till oss på:

**Föreningen DUGA
Box 8008
421 08 V:a Frölunda**

eller ring någon av våra Meditörer:

Chia	031/93 19 19
Ingela	031/82 65 73
Sigrun (i Oslo, Norge)	02/18 05 61
Gunilla	031/21 33 07
Kerstin	021/560 33
Tina	031/56 24 27
Monica	0300/638 67

Tommy	031/57 19 15
Laszlo	031/12 94 99
Anders	08/751 62 13
Ralf	031/45 69 23
Lars	021/560 33
Göran	031/56 24 27
Claes	08/49 47 38

Du kan även beställa introduktionsboken till vår moderna buddhistiska Livsfilosofi: **Buddhas Dharma** av Todde Salén genom att sätta in 250:– (glöm ej skriva Buddhas Dharma på talongen) på vårt postgirokonto 431 41 38–1. Boken kan även köpas i bokhandeln eller beställas mot postförskott. (Pris med postförskottsavgifter etc 280:–) Vill du ha den hemskickad mot postförskott, ringer du 031/52 70 11 eller 031/93 01 80 och beställer den. Vi skickar också vår introduktionstidning om Religion till dig om du sätter in 10:– på vårt postgiro 431 41 38–1 eller skickar en tiokronorssedel i ett kuvert till vår adress: **Box 8008, 421 08 V:a Frölunda.**

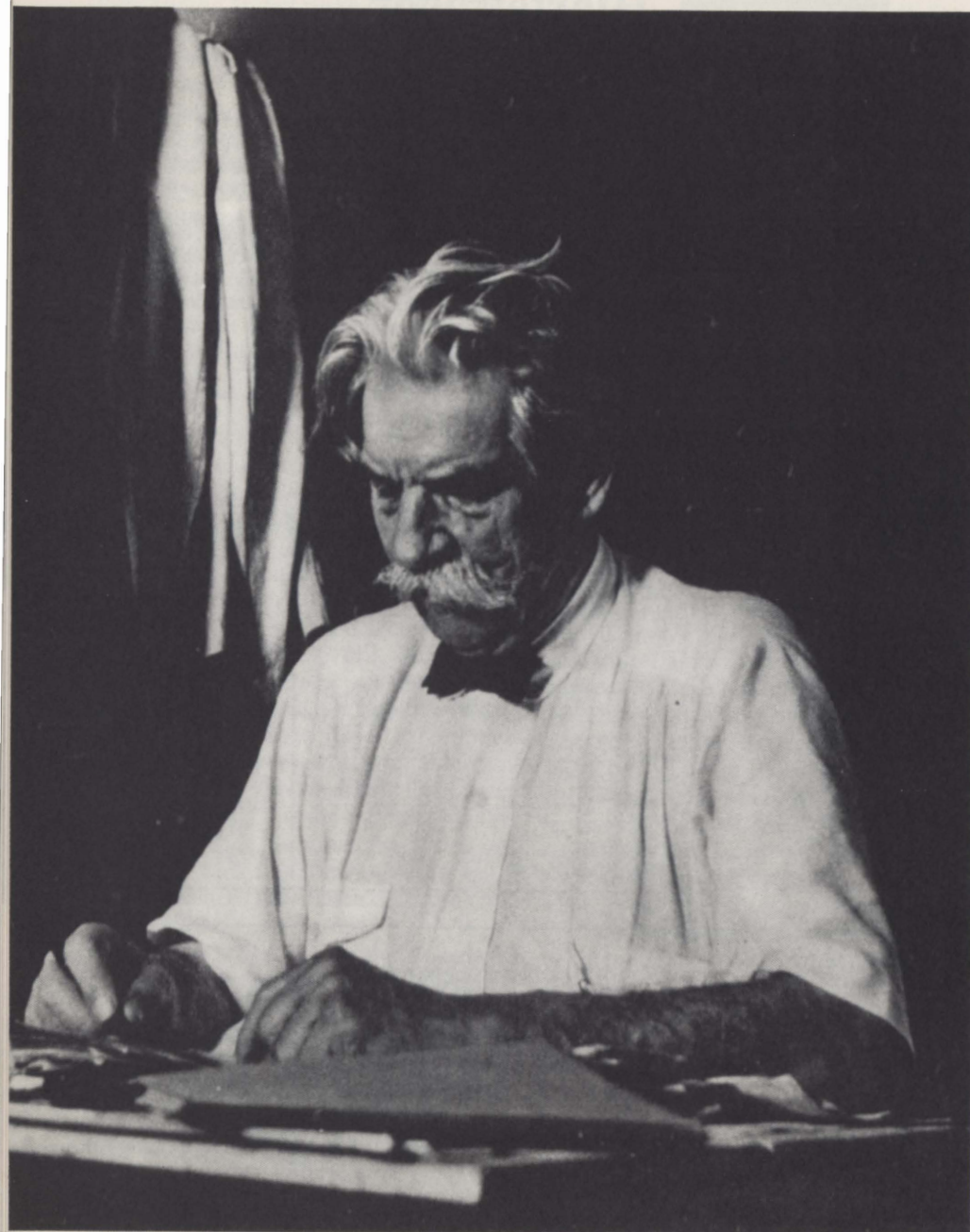
Du är även välkommen att bara ringa någon av våra meditörer ovan och fråga om vår Livsfilosofi. Vi skall göra vad vi kan för att försöka hjälpa dig att finna den sanning som du redan har inom dig.

Den levande Meditationen kan du få **Gratis** om du är medlem (kostar 200:– för helår) och har gjort vår introduktionskurs (pris 600:–) och förberedelsekursen för levande Meditation (pris 350:–). Din Meditör skall kunna svara på de flesta av dina frågor. Han kan dessutom bevilja dig kredit på kursavgifterna om du vill komma igång snabbt. Är du inte nöjd med det du får ut av kurserna och/eller den levande Meditationen, får du halva kursavgiften tillbaka (däremot återbetalas medlemsavgiften ej).

Box 8008

421 08 V. Frölunda

Tel. 031–52 70 11

Albert Schweitzer

Människovännen, filosofen och mystikern Albert Schweitzer har varit en inspirationskälla för många genom sin princip vörndnad för livet.

Albert Schweitzer bestämde sig i sin tidiga ungdom för att efter det han fyllt 20 år skulle han tjäna mänskligheten. För att kunna göra detta studerade han olika religioner och filosofier allt ifrån stoikernas elementära naturfilosofi och Lao Tses lära i det gamla Kina. Och liksom Goethe för-

sökte han förena intellektuellt arbete med praktisk verksamhet, tränga in i mänskligt tänkande och samtidigt med eget arbete engagera sig för rättfärdighet.

Liksom för Goethe stod också för Schweitzer "en sak över alla dygder: den ständiga strävan uppåt, kampen

Rutger Bergström

med sig själv, det omätliga begäret efter större renhet, vishet, godhet, kärlek".

Schweitzer föddes 1875 i den lilla staden Kaysersberg i Tyskland, där hans far var pastor. Själv blev han präst 24 år gammal vid S:t Nikolai i Strassburg och två år senare professor vid Strassburgs teologiska fakultet.

Hans författarskap uppmärksammades genom hans bok om Jesu liv-forskningens historia och en monumental, ännu i dag oöverträffad biografi över Johann Sebastian Bach.

En mästare på orgel och vida känd inte bara för sin teologiska forskning utan även som musikforskare, satte han sig vid trettio års ålder åter på skolbänken bland 18-åringar i Paris för att studera medicin. 1911 avlade han medicinsk examen. I april 1913 fattade han beslutet att lämna Europa och grunda ett sjukhus i Ekvatorialafrika för de armaste bland de arma, de tusentals svarta bröder och systrar som drabbats av sömnsjukan och andra tropiska sjukdomar.

Tillvarons grundprincip, viljan till liv, återfinns i allt levande, konstaterade Schweitzer, och därför "är den djupaste ytringen av min vilja till liv vörndnaden för livet". Den principen, vörndnad för livet, kom att genomsyra hans eget liv. Han skrev bland annat att när människan lever för denna den högsta av alla idéer, blir livet mättat av värde.

Han skrev också att i världs- och livsbejakelsen och i etisk gärning (rättfärdighet) dras vårt liv in i det gudomliga, vilket eljest inte i sitt innersta väsen kan komma till uttryck i en värld, där livsviljan är söndrad i många stridiga viljor.

Schweitzer var mystiker, och han menade att varje djupare världsåskådning måste bli en mystik, eftersom det ur tillvaron genom tänkandet växer fram "en innerlig hängivenhet för den hemlighetsfulla, oändliga vilja som kommer till uttryck i alla företeelser i världsalltet".

Etiken definierar Schweitzer som "obegränsat ansvar för allt som lever". Detta ansvar hos viljan till liv flyter in i ett fördjupat medvetande att i etisk vörndnad bli ett med andra viljor till liv. För Schweitzer är detta "ljuset som lyser i mörkret". Det är den enda vägen att bli fri i sitt inre, bli fri från jordens oro och därmed "nä återlösningen från

den värld, där viljan till liv på ett fassansfullt sätt är söndrad mot sig själv".

I boken "Vörndnad för livet" berör Schweitzer nutidsmänniskans svårigheter att kommunicera och förklarar: "Enda vägen ut ur dagens förtvivlade läge är att människor blir värda varandras förtroende."

Han skriver också:

"Kunskap är makt – detta ord tycks behärska tiden. Men man glömmar att tillägga att kunskap inte är bildning. Vårt århundrade har lärt oss att antalet bildade människor kan minskas samtidigt som vetandet ökas. Bildning består däri att helheten av det mänskliga vetandet uppfattas i sina grunddrag, att den utformas till en enhetlig världsåskådning, som gör den enskilda människan medveten om sin ställning till den omgivande världen och bestämmer hennes sätt att tänka och handla. Denna strävan efter en världsåskådning är ett i människonaturen djupt rotat behov."

Schweitzer berättar hur han många nätter suttit över sitt arbete på sjukhuset, grubblande, skrivande, men i sina innersta tankar och känslor varit hos dem som låg i skyttegravarna. Varje dag kände han det som en stor nåd att han i stället för att förstöra liv förunnats att få rädda liv. "Flera månader var jag ständigt uppfylld av inre oro. Utan att komma till något resultat lät jag i en koncentration, som inte avbröts av det dagliga arbetet på sjukhuset, min tanke syssla med världs- och livsbejakelsen och etikens väsen och vad de hade gemensamt med varandra. Jag irrade omkring i ett tätt skogssnår där ingen väg stod att finna. Jag spjåmade mot en järnport som inte gav efter."

För att förstå "det inre tänkandets sublima arbete" hos Schweitzer kan vi följa honom ända fram till målet. "Till min överraskning måste jag alltså konstatera att den centralprovins inom filosofins område, till vilken mitt tänkande över kultur och världsåskådning fört mig, egentligen var ett outforskat land. Jag försökte tränga in i dess inre än från den ena, än från den andra utgångspunkten, men nödgades dock gång på gång ge upp försöket. Jag hade redan hunnit bli utmattad och modlös. Väl såg jag för mig den lösning det här gällde att finna, men jag kunde inte fatta eller uttrycka den."

I detta tillstånd blev Schweitzer en dag tvungen att företa en längre färd på floden.

"Långsamt kröp vi uppför strömmen, med möda trevande oss fram mellan sandbankarna", skriver han. "Frånvarande i anden satt jag på släpbåtens däck, kämpade för att finna etikens elementära och universella begrepp, som jag inte funnit i någon filosofi. Sida efter sida skrev jag full med osamman-

hängande meningar, endast för att tvinga mig till fortsatt koncentration på problemet. På tredje dagens afton, just som vi i solnedgången färdades genom en hjord flodhästar, stod plötsligt för mig, utan att jag anat eller sökt dem, orden: vörndnad för livet. Järnporten hade gett vika; stigen i snårskogen hade blivit synlig. Nu hade jag trängt fram till den formel, vari såväl världs- och livsbejakelsen som etiken är inneslutna. Nu visste jag att det etiska världs- och livsbejakandets världsåskådning och dennas kulturideal äger sin fasta grund i tänkande."

Det är vår dåraktighet och försummelse, säger Schweitzer också, att vi inte befattar oss med godheten. Vi vill vältta undan det tunga blocket utan att betjäna oss av den hävstång som hundrafalt skulle öka vår styrka. Varje stark etisk energi sänder ut emanationer och liksom magneten gör det döda järnet magnetiskt, så finns hos de uppförande naturerna kraften att fostra annars likgiltiga medmänniskor till uppföringar. Albert Schweitzer hade just en sådan uppgift på sin tid, liksom till exempel Vaclav Havel, som i ett brev till sin hustru Olga skriver att hans viktigaste mål var att inte vara bitter, inte att börja hata utan förbli öppen för världen, människorna och kärleken.

"Endast i sällsynta stunder har jag känt verklig glädje över att leva. Jag kunde inte annat än sorgset leva mig in i all den smärta jag såg runt omkring mig, inte bara människornas utan hela skapelsens. Från denna gemenskap i lidande har jag aldrig försökt dra mig undan. Det föreföll mig självklart att vi alla ska bära vår del av den smärtans börda som ligger över världen." Albert Schweitzer.

"Bach förfogar nästan över ett tonspråk. Det förekommer hos honom ständigt återkommande rytmiska motiv för fröjdefull lycksalighet, hjärtats glädje, svår smärta, majestätiskt lidande ——. Det största med denna ur livet självt framsprungna, underfullt plastiska, enastående formfulländade konst är den ande som utgår därifrån. En själ som längtar bort från livets oro och strid till den eviga friden, en själ som allaredan smakat en droppe av denna frid och låter andra få del av upplevelsen."

"När det inre klarnar och då samvetsfriden når oss, är vi också ett med alla levande väsen. Det dolda visdomsmättade och levande hjärtat är öppet och mottagligt för allt. Från det utgår en välsignelse och en önskan om skydd för allt ont."

"Ingen människa är någonsin fullständigt och oavbrutet främling för sin medmänniska. Den ena människan tillhör den andra. Den ena människan har berättigade anspråk på den andra."

Albert Schweitzer i boken "Vörndnad för livet".

Gåtan Howard Menger

Howard Menger är en av USA:s mest kända UFO-kontaktpersoner. Han har många gånger deltagit i pratshower i TV.

Varför berättar han som han gör?

Elsie-Marianne Molin

Howard Menger i Stockholm

Den 30 januari i år höll Howard Menger ett med spänning motsett föredrag i Stockholm om sina kontakter med utomjordiska varelser. Medborgarhusets stora sal var fylld av en förväntansfull publik.

Han började på äkta amerikanskt sätt med glada rop till publiken: "You are special, det är något särskilt med er. Jag älskar det svenska folket, därför att ni är fridsamma. Ni älskar era medmänniskor och har inte haft krig på jag vet inte hur många år." -- "Inte sedan 1809", ropar en herre i publiken. "President Bush gör också sitt bästa för att få fred. Vi behöver inga atombomber. (Applåder.) Nu vill jag presentera min underbara lilla sweetheart, min fru sedan 33 år tillbaka, Connie."

Och Connie håller ett litet anförande, talar om innehållet i Howards föredrag och om våra utomjordiska vänner som är här för att hjälpa oss. Men i vårt materialistiska samhälle godtas inte fotografier och vittnesmål som bevis, säger hon. Man måste kunna förevisa varelser eller farkoster för att bli trodd.

Howard återtar: "Hon är underbar. (Skratt.) I 33 år har vi arbetat sida vid sida i min reklamfirma och elektromekaniska verkstad. Vi har haft flera anställda. Våra barn, som nu är vuxna, har alla gått i college. De har sina egna hem och barn och är goda medborgare i samhället. Och jag har numera dragit mig tillbaka."

Jag är lycklig över att vara en kontaktperson. När jag var tio år gammal hade jag en mycket viktig upplevelse. Jag såg en underskön kvinna med långt gyllne hår som satt på en berghäll. Hon talade om för mig att när jag blev äldre skulle jag få reda på viktiga saker om jorden, om var vi kommer ifrån och vart vi går. Jag förstod inte då, men när jag blev äldre kom i mitt huvud saker som inte tillhörde high school-fysiken utan låg över collegenivå. Jag har ingen

högre examen, jag har inte gått i college, men dessa saker kom till mig."

Howard berättade sedan att han så småningom kom till armén. Han tjänstgjorde först i USA och sedan i Okinawa. När han kom tillbaka till USA 1945, började de utomjordiska kontakterna på allvar. I High Bridge, New Jersey, såg han en mycket vacker farkost som kom ner och landade på marken. Howard, som har konstnärliga anlag, har målat av den efter en färgfilm, och bilden finns på omslaget till hans senaste bok.

Två män i silverdräkt steg ur och därefter kom en vacker kvinna fram. Hon rörde vid ett ljus vid bältet, och ljuset blev större och större och omgav slutligen hela kroppen. Sedan försvann hon tillbaka till farkosten och den flög sin väg. Howard visar bilder av denna farkost och flera andra i luften och på marken. En bild visar hans vän George Adamski.

Sedan kommer det mest sensationella av allt, en bild av farkosten som han flög till månen med. När Howard hade stigit ombord på farkosten, ändrade rymdmänniskorna atom- och molekylstrukturen i hans kropp så att den passade ihop med farkostens frekvens. "Jag blev en del av skeppet", säger Howard. De lyfte från marken, såg jorden avlägsna sig och så småningom kunde de se månen närma sig. Howard såg en kupolförsedd byggnad där. Efter landningen fick de göra en sightseeingtur. Byggnaderna var sammanbundna med gångar och man kunde åka rullbana i gångarna från byggnad till byggnad. Månen har atmosfär, så det går att andas där. Under återfärden till jorden fick de se månens mörka baksida och hann även åka ett varv runt Mars.

Efter denna himlafärd blev det 15 minuters paus. I början av föredraget verkade Howard något osäker och glömde ibland vad han skulle säga. Men Connie vände sig flera gånger mot honom och hjälpte till. "Du kan väl berätta om det och det."

Efter pausen var han mer i sitt esse.

Då berättade Howard att han 1951 skickade upp en experimentfarkost som han hade tillverkat själv. Han kallade den "electro-craft X-1". Han sände upp den från High Bridge, New Jersey, USA. Den var radiostyrd, men han tappade kontrollen över den och den flög iväg och kraschade vid gränsen mellan Ohio och Pennsylvania. Det låg fullt med bitar på marken så farmarna kom ut och de tillkallade polis. Dagen därpå stod det i tidningen att ett rymdskepp från Mars hade landat där och att det kom ut små människor ur det. "Människor hittar på saker, ser ni, men det var ju min farkost och det fanns inga människor i den." Ett par FBI-män spårade vrakspillromma tillbaka till Howards verkstad. De kom in i lokalen och sa: "Howard Menger?" -- "Ja." -- "Är dessa vrakspillror era?" -- "Ja." -- Ni kommer att få besök av människor från Pentagon. De är intresserade av framdrivningssystemet. Men gör inte om det här igen. Och tala inte om det för någon."

Den kraschade farkosten drevs nämligen inte med bensin, utan arbetade efter en helt annan princip som Howard upptäckte när han gick i high school 1941. Han byggde många experimentapparater för att bevisa att det går att upphäva gravitationen utanför farkosten.

Tio år senare, 1961, när Howard en dag stod uppflugen på en stege och höll på att måla bokstäver på en lastbil, steg det in två män i lokalen som ville tala med honom. De sa: "Kommer ni ihåg männen som sökte upp er och talade om framdrivningssystemet?" -- Yes -- yes -- yes." -- "De sa att ni inte fick tala om det för någon." -- "Ja, jag arbetar på det i hemlighet", svarade Howard. Männen talade om att de ville bygga en större modell av Howards kraschade 1-metersfarkost, så att den skulle kunna bära människor. Men de behövde Howards hjälp med framdrivningssystemet.

Howard gick med på det och åkte med dem till en hemlig plats i Colorado Springs och kom till en byggnad som såg ut som

Foto Claes Svahn

en lada. När de kom in i den, såg Howard massor av människor som sprang omkring. Det var ingenjörer, vetenskapsmän, människor från andra länder, "det var nog några från Sverige också, ja, det måste det ha varit". De hade arbetat på en modell, men de lyckades inte få den att fungera. "Det berodde på att de kosmiska vännerna inte hade landat på deras bakgård, men det hade de på min", sa Howard. Utomjordingarna lärde honom principen med antigravitationella apparater. Howard samarbetade under lång tid med alla dessa specialister och arbetet utfördes i största hemlighet. Området inhägnades med ett staket och det sattes upp skyltar med texten: "Farliga kemikalier", "Kom inte hit" och "Endast personal".

Howard fick inte berätta någonting om arbetet för någon människa, inte ens för sin fru. "Hon trodde att jag träffade andra kvinnor. Gjorde du inte det, Connie?", frågade Howard. (Skratt.) Efter en lång tids arbete lyckades de till slut framställa en farkost som kunde flyga.

Sedan visades en film där man ser Howard intervjuas i amerikansk TV. På ett bord står en apparat som har en cylinderformad del upptill. Howard lade en stor ring runt cylindern, och när han tryckte på en knapp hoppade ringen högt upp i luften.

TV-intervjuaren bad att få hålla ringen i händerna, när den låg runt cylindern. Howard tryckte på knappen och även nu hoppade den upp. "29 tum", sa Howard förtjust.

Han övergick nu till att tala om principen för antigravitationell framdrivning. När han gick i high school 1941, reste han sig upp i klassen och sa: "Jag tror att gravitationen är en tryckande kraft, inte en dragande." Kamraterna skrattade, men läraren bad honom komma fram till tavlan och visa vad han menade. Howards idé var, att det kommer en massa partiklar från rymden som trycker ner oss. Partiklarna trycker ner vattnet så att det blir lågvatten, ebb. Men på det ställe där månen svävar ovanför jorden, är månen i vägen, så att det blir högvatten, flod. Howard tänkte att likaväl som vattnet stiger om trycket är lågt, skulle en farkost kunna lyftas uppåt om gravitationen försvinner.

Partiklarna från skyn genomtränger allting, de går tvärs igenom oss och rakt genom jorden. Howards klass gjorde ett experiment. De försökte göra en dimkammare genom att fylla en glasbehållare med rök. Med hjälp av ett förstoringsglas kunde de se strimmor, spår av de partiklar som gick genom behållaren. Sedan satte de in en barriär av tunna skikt av koppar, zink, järn, bly och kisel i behållaren, och de fann att när de satte en annan dimkammare under den, så fanns det inga partiklar där, de hade stoppats av barriären. Men vart tog de vägen? Det måste finnas energi här. De skaffade en mikrovoltmätare och den gjorde utslag. De satte dit ledningar, en kondensator och andra saker och till sist en glödlampa. Och

Howard och Connie Menger under föredraget i Stockholm. Hon ställer sig bakom sin mans påståenden, fastän hon själv aldrig varit med om kontakt med rymdmänniskor.

glödlampan tändes. Howard hade kommit på ett sätt att utnyttja det hav av energi som finns runt omkring oss.

Efter några års experimenterande tillverkade Howard på våren 1951 sin första radiokontrollerade farkost, electro-craft X-1. Han upptäckte att en stor mängd elektrisk energi, som färdades i en cirkulär eller linjär bana, kunde lyfta en farkost från marken, vertikalt. Howards modell fick sin kraft genom en metod att avskärma, rikta och kontrollera kosmiska partiklar.

Efter detta blev det Connie's tur att tala en stund:

"Vi måste arbeta för en fredlig mänsklig ras och stoppa produktionen av atomvapen. Vi är inte ensamma, vi är en del av en galaktisk familj. Förr eller senare kommer våra regeringar att erkänna detta."

De utomjordiska har ett program som har pågått länge. Ni har sett farkosterna i skyn. Beskrivningen av våra besökare varierar. Det är inte säkert att alla har samma ur-

sprung. Det kan sammanhånga med iakttagarnas trosinriktning. Somliga forskare i USA anser det mycket troligt, att vår utomjordiska ambassadör redan har kontakt med några medlemmar av våra regeringar. Vi måste sluta att föra krig och förgifta vår jord innan vi kan förena oss med våra utomjordiska bröder och systrar."

Därefter återtog Howard ordet. "Åren 1955-56 drabbades jag av stora sorger. Min son, min bror, min mor och min far dog. Jag frågade: Var är min familj? Lever de? Är de döda? Jag ville ha ett svar. Jag krävde ett svar av Gud. Och jag fick ett svar. Mina kosmiska vänner talade om att det finns ingen död."

Sedan berättade Howard att han såg en farkost som landade. "Jag såg två män stiga ur och därefter kom Mästaren som var klädd i en vit dräkt. Han kom emot mig, sa ingenting, men överförde telepatiskt orden som jag nu vill läsa." Connie räckte honom boken, som Howard och Connie har skrivit

gemensamt. Den heter "The High Bridge Incident" och den såldes i samband med föredraget för 200 kr. Och Howard läste Mästarens ord. Det blev som en lång predikan. "Stora män på er planet anser att Sanningen är det som de kan uppfatta med sina sex sinnen. Min son, du är en illusion eller en projektion i en given dimension av ditt verkliga jag. Du kallar den tredimensionell, men det är inte rätt, därför att du skulle inte kunna se, höra eller känna någonting om du inte hade utsträckning i en fjärde dimension. Förmågan att tänka är ditt sjätte sinne, och du behöver inte använda något av de fem kända sinnena för att kunna tänka. Människan, liksom de lägre livsformerna som hundar, katter, kor, hästar etc, har ett medvetande. Allt skapat har ett medvetande som utvecklas mot allt högre former, där det mänskliga medvetandet är det högsta. Döden innebär inte slutet på medvetandet. Du kommer att upptäcka att du fortfarande kan tänka utan att använda hjärnan som instrument. En vetenskapsman kan aldrig finna alla svaren om han använder vetenskapen i dess nuvarande form. Det måste komma en ny vetenskap, någonting bortom vetenskapen, innan framstegen kan fortsätta på detta område."

Sedan var det slut på föredraget.

Så här berättar alltså Howard Menger. Man kan undra varför han gör det.

The High Bridge Incident

Connie och Howard Mengers bok "The High Bridge Incident" (1991) består av tre delar. Första delen innehåller de viktigaste kapitlen i Howards bok "From outer space to you" (1959). Den andra delen är skriven av Connie och innehåller de viktigaste kapitlen i hennes bok "A Song of Saturn" (1968). Den tredje delen är skriven av Connie och Howard gemensamt (1991).

Del 1

Howard berättar att han är född den 17 februari 1922.

Som barn började han få svaga minnen av scener, platser och händelser som verkade bekanta för honom, fast de inte tillhörde hans nuvarande liv. De tycktes vara av en annan värld.

Howard och hans bror började också se skivor som flög över himlen. Dessa svävade ibland stilla och ibland försvann de.

1941 slutade han skolan och gick året därpå in i armén. Vid den tiden började han träffa utomjordiska varelser. En gång såg han en man med långt, ljust hår, som satt i en taxi. Mannen ville att Howard skulle stiga in, men han avböjde. En annan gång såg han på avstånd en man i khakiuniform, som kallade på honom, inte med ett hörbart ljud utan med ett mentalt ljud, som Howard hörde i sitt huvud. Sedan kom mannen fram och talade på vanligt sätt och sa att han visste att Howard hade träffat kvinnan med det gyllne håret (se föredragsreferatet ovan). Hon tillhörde hans folk och var alltså

från en annan planet. I Okinawa blev han skadad i ett öga och kom till ett sjukhus. Där fick han besök av en kvinna, klädd i sjuksköterskeuniform. Howard förstod att hon var utomjordisk.

Howard kom tillbaka till USA 1945 och måste då tänka på att skaffa sig ett yrke. Han var konstnärligt begåvad och uppfinningsrik. Egentligen hade han velat bli konstnär, men i stället hyrde han en verkstadslokal, köpte en lastbil och började måla reklamskyltar. Han hade gift sig tidigt (med sin första fru Rose) och hade en liten son, Robert.

En dag, när Howard gick i skogen, såg han plötsligt en eldboll på himlen. Den kom närmare och landade, och då förvandlades den till en metallisk farkost. Två män steg ur, följda av en kvinna med långt ljust hår. Det var samma kvinna som Howard hade träffat fjorton år tidigare. Hon talade om att Howard skulle komma att undervisa människor i grupper. Men han skulle inte få lov att berätta sin historia förrän sommaren 1957. Då måste han göra den känd genom alla tänkbara kommunikationskanaler. Sedan gick kvinnan tillbaka till farkosten, och den flög sin väg.

Howard Mengers bok är full av konstiga historier. Vid ett tillfälle åkte han bil tillsammans med ett par rymdvänner. På bilgolvet fanns det tre lådor som såg ut ungefär som skokartonger. Varje låda hade en antenn som stack ut från den, och Howard fick i uppdrag att placera ut dem lite varstans i terrängen. Lådorna sände ut vågor som kunde påverka hjärnan hos vissa människor så att de blev mer intresserade av rymdmänniskornas farkoster.

1954 blev Howards son Robert sjuk i cancer och dog två år senare. I september 1955 omkom Howards yngre bror Alton i en bilolycka. Några veckor därefter dog hans mor och året därpå fadern. Howard fick hjälp att övervinna sorgen genom att tänka på att "besökarna" hade sagt att döden bara är en förändring. Han tänkte ständigt på en bättre värld som skulle komma om vi skyndsamt utförde de uppdrag som rymdmänniskorna hade givit oss. Howard lär ha börjat med sina radio- och TV-framträdanden och föredragsresor i USA i augusti 1956, alltså vid ungefär samma tid som alla dessa dödsfall inträffade. Finns det något samband?

Flera gånger fick Howard följa med sina rymdvänner i deras farkoster. Den mest remarkabla resan var till månen. Där träffade Howard en massa vetenskapsmän, geologer, elektroingenjörer, raketexperter och astronomer från många olika länder. De fick se musikinstrument, konst och arkitektur, blommor, exklusiva ädelstenar och hur kläder rengjordes med högfrekvensljud. Tyvärr har Howard inga fotografier från månen därför att det inte var tillåtet att fotografera människor, detaljer på månytan och mekaniska installationer. Kan det möjligen bero på att det är svårt att på ett trovärdigt sätt fotografera saker som inte finns i verkligheten?

Men Howard kunde fotografera månen genom ett fönster på farkosten. Bilden finns återgiven i boken. Man ser en kritvit cirkel mot en svart bakgrund. Inga detaljer finns på månytan. En sådan bild kan vilken fo-

toamatör som helst med lätthet åstadkomma i mörkrummet.

En dag såg Howard en farkost landa. Två män steg ur den och därefter syntes en magnifik uppenbarelse i dörröppningen. En man med långt ljust hår och skinande vita kläder svävade fram mot Howard och överförde på telepatisk väg ett budskap till honom. "Vi är fyrdimensionella varelser och lever vidare efter döden. Vi kan tänka utan att använda hjärnan. Människan är begränsad men Gud är obegränsad och finns hos hela mänskligheten i alla former." Talet är långt och upptar tre hela A4-sidor i boken. Howard slutar med att säga: "Mötet med denna underbara varelse skall förbli hos mig för alltid."

När man läser denna bok får man intrycket att det hela är en fantasiberättelse, precis som vilken roman eller science-fictionberättelse som helst. Ingenting tyder på att Howard skulle ha tyckt sig uppleva alla dessa egendomliga händelser i verkligheten.

Del 2

Connie berättar att hon och hennes förra man Karl flyttade ut på landet våren 1956, men redan efter två veckor där lämnade Karl denna jorden. Hennes morföräldrar ville att hon skulle flytta till dem, men hon ville bo kvar. Connies mor försökte förströ henne genom att be henne följa med till föredrag och sociala möten. En dag hörde de att en känd UFO-kontaktperson skulle hålla föredrag i ett privat hem, och de beslöt att bege sig dit. Hemmet tillhörde en ung man som hette Howard Menger och föredraget hölls av George Van Tassel, som hade sett farkoster och träffat rymdmänniskor. Howard Menger, som var den nyaste kontaktmannen inom UFO-rörelsen, berättade också sin historia. Van Tassel bad Connie hjälpa Howard med att maskinskri-va hans upplevelser, medan han ännu hade dem i färskt minne.

På det sättet kom Connie med i en grupp UFO-intresserade som hade möte en gång varje vecka, och hon träffade ofta Howard. Denna grupp tillhörde den gren av UFO-rörelsen som starkt tror på att andra världar är bebodda och att de utomjordiska finns överallt runt omkring oss.

Connie brukade bjuda weekendgäster till sitt hem, och en av gästerna tog en dag ett foto av Howard och Connie. Innan kortet togs, kände Howard att en osynlig person stod vid hans ena sida. När kortet strax därefter kom fram ur polaroidkameran, såg man en vit, spöklik figur vid Howards ena sida. Vid den andra stod Connie. Hon blev utom sig av häpnad. Bilden finns återgiven i boken. Bredvid Howard finns en stor, avlång vit fläck utan några detaljer i det vita. Om den inte hade tagits med polaroidkameran, som Connie säger, skulle den lätt ha kunnat framställas vid kopieringen på samma sätt som månbilden.

Connie och Howard brukade föra långa filosofiska diskussioner om människan och hennes relation till universum. De gifte sig på våren 1958.

En dag i september 1958 mötte Howard en trevlig ung utomjordisk man, som talade om att Howard skulle få filma en ovanlig

farkost och dess mycket ovanliga invånare, om han begav sig till en plats 70 miles hemifrån. Han gjorde det och där tog han "den mest fantastiska UFO-film som någonsin har funnits". "Det är otroligt", sa Howard. Han visade den för Connie och en person till. På filmen syntes en blåglänsande metallskiva som rörde sig fram och tillbaka. Bakom träden syntes ett runt svart föremål. När det kom fram, ändrade det form så att det såg ut som en stor bubbla av en vit substans. Den pulserade och ändrade form till en cirkel som såg ut som ett stekt ägg, blodrött i mitten. Den drog ihop sig och utvidgade sig som om den andades, och den sände ut och drog in tentakler. Sedan förvandlades den till en svart boll och återvände till farkosten.

Howard förklarade att detta var en livsform från en annan planet. De utomjordiska ville se om den kunde leva i vår atmosfär. "Den sänkte sig ner mot marken ungefär sex meter ifrån mig när jag filmade", sa Howard. "Det var en formlös pulserande massa. Jag tog några steg bakåt och då gav den sig iväg rakt upp i luften. Men när mina vänner upptäckte att jag hade filmat någonting som jag inte borde ha sett, landade de mycket fort och bad mig att antingen förstöra den delen av filmen eller inte för närvarande visa den för någon."

Connie blev mycket förvånad när hon såg filmen. Hon skriver att ju mer hon tänker på det, desto mer benägen är hon att tro att det var en stor encellig mikrob, som kunde ta upp fuktighet och föda ur atmosfären.

Föll det aldrig Connie in att Howard kanske visade ett avsnitt av en inspelad film som han hade köpt, och som han påstod sig ha tagit själv? Det verkar som om Connie kritiskt trodde allt som Howard och de andra i UFO-gruppen berättade. Hon tycks aldrig ha varit tillsammans med Howard när han såg sina utomjordiska farkoster eller när han träffade sina kosmiska vänner.

Del 3

Howard berättar om experimentfarkosten "electro-craft X-1" (se föredragsreferatet ovan). Det finns en bild i boken som visar Howard stående bredvid en välgjord, silverglänsande kopia av farkosten, så denna modell tycks ha funnits i verkligheten.

Det märkliga med farkosten var att den inte drevs med bensin, utan den kunde flyga därför att gravitationen utanför farkosten upphävdes. Han berättar också att han hjälpte män från Pentagon att bygga en större farkost, som kunde bära människor.

Arbetet med den större farkosten utfördes i största hemlighet i en byggnad som såg ut som en lada. En massa vetenskapsmän och ingenjörer från olika länder sprang omkring där, och de lyckades så småningom med Howards hjälp framställa en farkost som Howard och några andra personer kunde provflyga. För denna prestation fick Howard löfte av regeringen att få 1 500 dollar i månaden på livstid. Betalningen upphörde emellertid efter ett år. Howard kände på sig att något var fel och körde ut till den inhägnade platsen utanför Colorado

Springs, där farkosten hade byggts. Där fanns ingen lada, ingen byggnad, inget stängsel, ingenting. Howard frågade människor i omgivningen, men de visste ingenting. Somliga tyckte sig komma ihåg att det en gång hade funnits en bondgård där. Andra trodde att det var ett hemligt regeringsområde, därför att de enda två vägarna som ledde till platsen bevakades av militär personal.

Varför bevakades vägarna om det inte fanns något att bevaka? Hur kom Howard dit om vägarna var bevakade? Man kan undra om den större farkosten någonsin har funnits.

Howard anser, som nämnt, att gravitationen är en tryckande kraft, inte en dragande. Men hans teori stämmer inte med iakttagelser som kan göras. Alla kroppar har gravitation, inte bara jorden och månen. Om man lägger två äpplen på ett bord, en bit ifrån varandra, finns det en dragningskraft mellan dem. Den är mycket svag, men den finns i alla fall. Och den kan inte förklaras med Howards kosmiska partiklar som kommer rakt uppfifrån.

I boken finns en schematisk teckning av Howards egenartade uppfinning som gjorde att man fick "the electro-craft" i luften, driven av elektrisk ström, som togs från de kosmiska partiklar som finns runt omkring oss. Man skaffar sig ett akvarium, utan fiskar och vatten, och blåser in lite rök, kanske tobaksrök, i behållaren. Med hjälp av ett förstoringsglas kan man sedan se strimmor som är spår av de kosmiska partiklarna som strömmar genom behållaren.

Howard Menger berättar om resor i rymdfarkoster.

Sedan sätter man in en barriär av sand och tunna metallblad och då hejdas partiklarna. Kondensatorer och diverse andra saker kopplas in, och till slut får man ut en elektrisk ström, som kan tända en lampa.

Det vore ju enastående bra om detta fungerade. I så fall kunde ju varje hushåll få ett sådant akvarium, och då kunde vi slopa kärnkraftverken.

När Howard Menger höll föredrag i Stockholm den 30 januari, visade han, som nämnt, en film där man såg en apparat som stod på ett bord. Den hade en cylinderformad del upptill och det låg en stor aluminiumring runt cylindern. När Howard tryckte på en knapp, hoppade ringen högt upp i luften. Det finns ett fotografi av apparaten i boken, och Howard säger att detta experiment på ett enkelt sätt visar framdrivningssystemet hos hans "elektrofarkost X-1". Ringen hoppar upp därför att gravitationen upphävs.

Jag har frågat en högskolelektor i fysik hur Howard Mengers apparat fungerar och fått svaret att det där är ingenting annat än konventionell elektroteknik. Apparaten *kan* vara konstruerad så att det i den nedre delen sitter en elektromagnet med många lindningsvarv. Denna spole genomflytes av en växelström som skapar ett växlande magnetfält runt om spolen. När strömmen flyter i en viss riktning sitter nordpolen upptill och sydpolen nertill på spolen. Det varierande magnetfältet inducerar en ström i aluminiumringen som är placerad ovanför spolen, och den strömmen skapar ett magnetfält runt om ringen. Aluminiumringens ström och magnetfält är motriktade spolens ström och magnetfält enligt Lenz' lag, som säger att riktningen är sådan att den motverkar dess orsak. Ringen får då i ett visst ögonblick sin nordpol nertill och sydpol upptill. De båda nordpolerna, som kolliderar, repellerar varandra och därför kastas ringen upp i luften.

Howard Mengers bok är full av osannolika historier och märkvärdiga uppfinningar som säkert inte fungerar i praktiken. Varför skriver han detta, och varför reser han runt i USA och andra länder och berättar fantasihistorier? Är alltsammans medveten bluff eller lever han i en fantasivärld och tror på sina egna fantasier? Det lär finnas människor som gör det och som har falska minnen. Och hur är det med Connie?

Connie skriver: "Det är en överväldigande upplevelse när man först tror att man har kontakt med en utomjordisk civilisation. När jag ser tillbaka tycker jag mig ha levt två liv, ett som var ett normalt vardagsliv och ett annat som var en kort period av extas, där jag upplevde saker som jag trodde var sanna, och som kanske om tjuo år kommer att visa sig vara sanna. 'The Song of Saturn' (del 2 här) tycks vara en ren fantasi. Ändå inträffade händelserna, och människorna är verkliga. Men nu när vi läser om våra arbeten, kan vi knappast tro det. Under årens lopp har det kommit en växande oro för att någonting inte är rätt på UFO-området. Och att vara gift med en UFO-kontaktman gör inte bilden klarare. Denna del av boken är ett försök till en psykologisk insikt i hur människor reagerar när de första gången kommer i kontakt med föreställningar om utomjordiska världar."

Connie säger att händelserna i "A Song of Saturn" inträffade i verkligheten. Vilka händelser? Ja, hon berättar där några få egendomliga episoder som hon själv har varit med om. När hennes UFO-grupp hade möte en dag, talade en kvinna in en berättelse på band. Bandspelaren förvarades sedan över natten i en bil som tillhörde en av medlemmarna. När bandet spelades upp nästa dag hade det i pauserna som kvinnan gjorde tillkommit ett högfrekvent ljud som påstods komma från en farkost, samt en röst som gav ett budskap till gruppen. Det behöver ju inte var något övernaturligt, för man kan ju spela in var som helst på bandet, t ex i pauserna.

Hon berättar också om fotot, där det fanns ett vitt spöke vid Howards ena sida. Om fotot var taget med polaroidkamera, som Connie säger, verkar det ju egendommeligt, men om det togs med vanlig kamera är det ju lätt att framställa en spökbild vid kopieringen.

Filmen med den pulserande vita fläcken, som Connie trodde var en encellig mikrob, var troligen en spelfilm som Howard hade köpt och inte tagit själv.

Med undantag av dessa händelser tycks Connie aldrig ha upplevt någonting ovanligt. I början av deras bekantskap bad hon Howard beskriva den farkost som han hade varit ombord på vid flera tillfällen. Han gav då en livfull beskrivning av dess form och storlek, hur den skiftade i färg och vilka knappar som fanns på instrumentbrådan. Och hon tycks ha trott allt vad Howard berättade. Men ingenting tyder på att Connie har sett någon flygande farkost eller träffat några utomjordiska besökare tillsammans med Howard. Hon fick heller aldrig besöka ladan där Howard påstod sig hjälpa till med att konstruera en stor flygande farkost. Hela hennes uppfattning om utomjordisk kontakt tycks bygga på Howards berättelser.

Den amerikanske radio- och TV-mannen Long John Nebel brukade ha TV-shower där han lät "udda" personer framträda, och Howard deltog flera gånger i programmen. Nebel berättar i sin bok "The way out world" en historia som jag återger här, därför att den är betecknande för Howard.

Ungefär 1956 upptäckte Howard att han hade okulta gåvor. Framför allt hade han förmåga till "teleportation". (Teleportation innebär att människor, djur eller föremål dematerialiseras, förflyttas sig ett stycke t ex in genom väggar i ett hus och materialiserar sig där igen.)

Howards svägerska, Mary, satt en kväll i hans vardagsrum när hon hörde en knackning på dörren. Hon undrade vem det kunde vara, eftersom hon visste att Howard var flera mil därifrån den kvällen. Hon öppnade dörren och fick till sin häpnad se Howard stå där. Han sa ingenting, men räckte henne en pipa och sedan försvann han hastigt. Klockan var 8.20 på kvällen. Tio minuter senare ringde telefonen. När hon svarade, hörde hon Howard i andra ändan av linjen och han påstod att han var långt hemifrån och hade teleporterats ett ögonblick hem till vardagsrummet.

Hans teleportation bekräftades av Mary som "visste" att Howard skulle vara många mil från hemmet den kvällen, och dessutom sa ju Howard att han var det. Hans röst lät

också avlängsen i telefonen, och pipan var ju ett bevis för att han kunde teleportera sig själv!

Vad är det som driver Howard till att berätta lögnhistorier? Skall han kallas bluffmakare eller mytoman? Han kanske tjänar en del pengar på sin föredragsverksamhet och kanske tycker han om att väcka uppseende. Men räcker det som förklaring? Det är ju mycket märkligt att han berättar fantasihistorier inte endast för främmande människor utan även för sina närmaste. Han lurar Connie att han har filmat en encellig mikrob från rymden, och han lurar svägerskan att han har teleporterats hem över en sträcka av många mil. Det är ju ett egendommeligt drag i hans personlighet. Sedan kan man ju också tycka att Connie och hennes syster måtte leva i en fantasivärld när de tror sådana saker.

I början av 1960-talet deltog Howard i en av Long John Nebels TV-shower. TV-tittarna satt förväntansfulla och trodde att de skulle få höra talas om Howards senaste upplevelser. I stället fick de se en nervös och osäker Howard Menger, som tog tillbaka allt vad han hade sagt tidigare. Han som tidigare hade sett flygande tefat och t o m flugit med dem, förklarade nu att det var möjligt att han vid något tillfälle, som han hade mycket svagt minne av, hade sett något föremål i luften – kanske.

Showen var en katastrof eller en sensation, beroende på hur man vill se det. Sedan har emellertid Howard återgått till att påstå att hans historier är sanna. Han kanske gjorde ett försök i TV-showen att komma ifrån det hela, men sedan inte lyckades motstå trycket från omgivningen.

Sista kapitlet i "The High Bridge Incident" är skrivet av Connie Menger. Hon frågar sig där vad man skall anse om de många andra till synes autentiska berättelser om kontakter med utomjordingar, som finns. De flesta kontaktpersonerna vidhåller efter många år att de träffat varelser från andra världar. "Om de är offer för självbedrägeri", skriver hon, "behöver de sakkunnig hjälp, inte förlöjligande. De behöver upptäcka orsaken till självbedrägerierna."

Vi kan inte tala för andra kontaktpersoner, skriver hon också, bara berätta om, analysera och utvärdera, vad Howard har upplevt. Det första minnet han har av en kontakt med en främmande varelse är från barndomen, när han var 10 år gammal. Hon skriver: "För Howard är minnet verkligt och levande och har gjort ett outplånligt intryck på honom. Ändå kan minnen och föreställningar planteras in i en människas medvetande genom hypnos eller på annat sätt och senare upplevas som personliga minnen." Därefter hade Howard kontakt vid ungefär 19 års ålder, men upplevelsorna började på allvar, när han kom tillbaka till USA efter kriget.

Connie slutar med följande ord: "Vare sig vi redan har besökare här från andra planeter eller inte --- är en sak säker --- vi är alla rymdvarelser och en gång kommer vi att möta invånare från andra världar."

Anm. Elsie-Marianne Molin är pensionerad ämneslärare i matematik.

”VÅR UPPGIFT ÄR
att förmedla goda tankar och praktisk
vägledning som kan hjälpa dig att göra
medvetna och konstruktiva val i livet. 'Du
kan göra det du vill', säger vi på varenda
sida i våra böcker och tidskrifter.”

Monica Seilitz, förlagschef

BLAND VÅRA bästsäljande författare hittar du Shakti Gawain,
Louise L. Hay, Gerald Jampolsky, Annika Langlé, Lena Kristina Tuulse, Johan Wretman,
José Silva och Tomas Frankell.

Energica Förlag/HÄLSAböcker

ger ut böcker om personlig utveckling och mental
träning och tidskrifterna ENERGIVÄGEN och Tidskrift för HÄLSA.
Vi sänder dig gärna gratisex. och våra bokkataloger, skriv eller ring till:
Energica Förlag/HÄLSA, Box 8, 794 21 Orsa.

Tel. 0250-420 55, 435 10. Fax 0250-431 91.

CIRKLAR I SÄDEN:

Gäckande plasmavirvlar eller skickligt genomförd bluff?

Har nu gåtan som fascinerat så många äntligen fått sin lösning? Två konstnärer i 60-årsåldern, Douglas Bower och David Chorley, säger sig ligga bakom de mystiska cirkarna. Om deras påstående stämmer betyder det ett bakslag för alla som tagit fenomenet på allvar. Men många tvivlar på att deras uppgifter förklarar hela gåtan.

Anna Schytt, redaktör för tidskriften *Folkvett* och journalist vid Riksradios vetenskapsredaktion, och **Fredrik Lindqvist**, frilansjournalist, besökte England i somras för att söka sanningen bakom de mystiska cirkarna.

Bästa sättet att få en överblick över cirkarna är att se dem från luften. Vi hyrde ett sportplan och följde efter en av "amatörforskarna" på området, Busty Taylor, när han skulle göra en av sina vanliga rekognoseringssturer. Han hade fått information om var nya cirklar hade bildats och vi hängde på.

Färden gick över de gröna kullarna och sädesfälten kring Marlborough, Devizes och västerut mot Bath. Vi såg många cirklar och mönster, mer eller mindre komplicerade. De nya är jämna och fina, de gamla är söndertrampade och tilltufsade.

Den första vi ser är en ring med en cirkel inuti och ett skaft som sticker ut. Två människor går runt inne i cirkeln och tittar på den på nära håll.

Den andra är en mycket större formation, det är två stora cirklar med en diameter på kanske 20 meter. Inne i cirkarna är säden helt nerplattad i ett spiralförmät mönster.

Men vad är det vi ser egentligen?

Vi börjar med att beskriva den enklaste varianten: I ett sädesfält upptäcks en morgon en rund fläck av liggande säd. Cirkeln har skarpt tecknade kanter och diametern kan vara från någon enstaka meter upp till 20 eller 30 meter. De enskilda stråna är inte brutna, utan ofta böjda från roten och uppåt och säden bildar ett symmetriskt spiralförmät mönster med ett tydligt centrum.

Alltmer komplicerade

Det var i början av 80-talet som enstaka cirklar började dra till sig allt större uppmärksamhet. Sedan dess har det hela utvecklats. Inte bara genom att antalet bildade cirklar hela tiden har ökat, utan också genom att alltmer komplicerade former har uppstått genom åren. Först var det cirklar, sedan kom cirklar med en ring runt om. Senla sig cirkarna i rad, eller som prickarna i femman på en tärning.

Begreppet cirkel räckte inte längre till. Man började i stället tala om piktogram.

Så kom sommaren 1990 och slog alla rekord. I England noterades omkring 600 olika förekomster. Och den

Ur *Folkvett* nr 3-4, 1991.

12 juli uppstod en formation som slog de mest erfarna cirkelobservatörer med häpnad. Bilderna från Alton Barnes i landskapet Wiltshire gick runt i världspressen. De visade ett piktogram med 18 olika delformer nedpressade i ett vetefält. Innan sommaren var slut och skörden var bärgad hade ytterligare två storslagna piktogram av samma typ bildats.

De flesta cirklar bildas på natten. Ofta har ljussken och hummande ljud rapporterats från platser där cirklar bildas.

Bara fusk?

Mer eller mindre allvarliga försök har gjorts att förklara hur cirkarna har bildats, t ex att djur har trampat ner säden, att det rör sig om svampangrepp, virvelvindar från helikoptrar eller flygande tefat som har landat. Ingen av dessa förklaringar har varit särskilt framgångsrik.

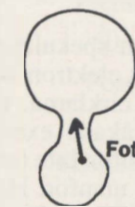
Många har menat att alltihop är fusk. Men trots att cirkarna ofta har legat i anslutning till traktorspår har fuskteorin som *enda* förklaring hittills bestämt slagits bort av alla som studerat fenomenet på nära håll.

Ett växande antal fusk-cirklar har visserligen konstaterats varje år men experterna har ansett sig lätt kunna skilja dem från äkta. Som säkra känne-

En hantel-formad cirkelformation vid Morgan Hill, som bildades när forskarna var redo men dalen låg i dimma.

Vissa bönder är irriterade över alla nyfikna som trampar ner säden, andra tar inträde till cirkarna. Ett pund för att se mysteriet på nära håll.

(Foto Anna Schytt)

tecken har angivits att stråna i en äkta cirkel är helt oskadade och ligger i komplicerade spiralmönster, ofta i flera lager. Stråna är inte brutna utan bara böjda och fortsätter att växa och mogna efteråt. (Om de inte blir nedtrampade i efterhand av nyfikna cirkelentusiaster förstås.)

Människotillverkade varianter har avslöjats genom spår av fötter och skador på säden från eventuella redskap som använts vid tillverkningen. De som använt en påle i mitten för att med en lina kunna gå runt i fina cirklar har också lätt avslöjats på hålet i marken som pålen lämnar efter sig. Flera gånger har också bluffmakare blivit tagna på bar gärning när de under mörka sommarnätter gått och trampat ner säden i symmetriska mönster.

Ett problem för dem som menar att alltihop är fusk är att förklara omfattningen. Douglas Bower och David Chorley säger sig ligga bakom 200, och enbart i England har omkring 2 000 fall rapporterats.

Än vet man inte exakt vilka 200 brittiska cirklar konstnärerna har gjort. Seriosa forskare och amatörer önskar nu inget hellre än att få inventera kända cirklar och reda ut vilka olika bluffmakare står för och sen analysera de som blir kvar. Dessvärre har konstnärerna inte velat medverka i en sådan genomgång. De har bara velat visa upp metoden att trampa cirkelmönster i TV och då åstadkommit ganska klumpiga mönster. Med plankor fastsatta på skorna och sikten på skärmförsörarna för att kunna ta ut raka linjer. De har inte ens i fullt dagsljus kunnat övertyga cirkelforskarna om att det är de som under mörka nätter lyckats skapa de eleganta och avancerade mönstren i säden.

Vetenskapliga förklaringar

Förvånansvärt få vetenskapliga ansträngningar har gjorts att förklara fenomenen. Forskarna har inte velat eller vågat ge sig in i denna av mystiker och massmedier så exploaterade fråga. Inga systematiska geovetenskapliga undersökningar av "nedslagsplatserna" hade gjorts när vi var där. Ingen fullständig statistik över cirkelbildningar, sädesslag och väderlek vid bildandet finns.

Mängder av rykten och spekulationer har florerat kring hur elektroniska apparater påverkas inom cirklarna. En ljudtekniker från BBC råkade exempelvis ut för att hans mikrofon inte fungerade i cirkeln men väl utanför. Han gick fram och tillbaka ett trettiotal gånger med samma resultat. Men inga mätningar blev gjorda och ingen geofysiker blev tydligen tillräckligt nyfiken för att verkligen undersöka fenomenet.

Men det finns undantag: Dr *Terence Meaden*, fysiker som sedan tio år arbetar med meteorologi och förestår ett litet institut för forskning kring stormar och tornador i södra England. Han har ägnat sig åt cirklarna sedan 1980 och givit ut tre böcker om fenomenet. En av dessa är en konferensrapport från ett forskarmöte 1990 om cirklarna, där både amatörer och etablerade forskare deltog.

Forskningsstationen på kullen

På en höjd mitt ute i det böljande Sydengelska landskapet sydväst om Marlborough står Terence Meadens lilla forskningsstation. En husvagn, en väderbur och en mast med en snurrande radar.

Här försöker Meaden och hans medhjälpare, varav många är frivilliga, att spåra de krafter som skapar cirklarna. Han använder förutom radar och väderobservationer också videokameror.

I några veckor har han haft besök av en plasmafysiker från Japan, professor *Yoshi-Hiko Ohtsuki*. Han hade bl a med sig en infrarödkänslig videokamera, som de hade hoppats kunna avbilda en cirkels upphovsmakare med. Oavsett om det var människor eller andra fysikaliska krafter.

Meadens och Ohtsukis teori är att cirklarna skapas av ett hittills okänt atmosfäriskt fenomen. Roterande pelare av joniserad luft. Ett slags plasmavirvarlar besläktade med klotblixtar, som uppstår under särskilda meteorologiska förhållanden. Det kulliga landskapet kan spela en viss roll för att rätta turbulensen i luftlagren ska uppstå.

Teorin får ett visst stöd av *Erik Witalis*, plasmafysiker vid Forsvarets forskningsanstalt (FOA):

– Cirklarna kan bara förklaras med att det är självmagnetiserade plasmastrukturer, luftvirvarlar där en del av luften har slitits sönder i sina beståndsdelar. Molekyler har blivit elektroner och joner. Det räcker med att en på hundra tusen genomgår en sådan förändring för att de har fått sin naturvetenskapliga förklaring, säger Terence Meaden, som står helt fast vid sin tolkning. Även efter konstnärernas avslöjande.

"Ufologerna" splittrade

Vi tittade på några cirklar i södra England tillsammans med *Paul Fuller*, som tillhörde de mer vetenskapligt inriktade ufologerna i England. Fuller är egentligen statistiker, men ägnar all sin fritid åt cirkelfenomenen. Hans ungarlska är proppfull av böcker, bilder, videofilmer och arkiv kring de mystiska cirklarna.

Cirkelfenomenen har delat de brittiska ufologerna i två läger. Det ena lägret är de skeptiska ufologerna som gärna vill försöka förklara märkliga fe-

nomen, men inte tror att det är tefat och utomjordingar som hälsar på. Till dem hör *Paul Fuller*. Sen finns det en mer ortodox grupp som gärna vill tro att någon försöker kommunicera med oss och de är arga på sina kritiska kollegor.

– Vi har hela tiden hävdat att det måste finnas en vetenskaplig förklaring, säger *Paul Fuller*, och vi tror att Meadens teorier om att det är en atmosfärisk virvel som skapar cirklarna är till 99% rätt. Det finns så många ögonvittnen till hur cirklar har bidlats och de som fortfarande tror på att det är flygande tefat som har varit framme blundar bara för obekväma bevis.

– Vi tycker att det här är en mycket fascinerande och viktig upptäckt, säger han, för plasmavirveln som ger upphov till de här cirklarna lyser på kvällen och folk som ser den kan mycket väl tro att de ser ett ufo. Vi har omtolkat några av våra "bästa" ufo-fall, tillfällen när ufon har rapporterats i närheten av bilar och bilmotorer har stannat.

Fuller förklarar att de så kallade ufon som då har setts skulle kunna vara sådana här plasmavirvarlar. Eftersom de är elektrodynamiska fenomen är det helt logiskt att bilarnas elsystem, som blivit helt förstörda vid de här tillfällena, i själva verket har påverkats av plasmavirvarlarna.

– Så Meadens teori kanske förklarar två saker i stället för bara en och det tycker vi är jättespännande, säger *Paul Fuller*.

New age

Cirklarna drar till sig stora skaror anhängare av allsköns new age-mystik. Här har man äntligen fått det "slutgiltiga beviset" för existensen av andliga dimensioner eller utomjordisk intelligens.

En del menar att cirklarna är gynn-samma för healing, andra söker kraftlinjer med slagruta och somliga påstår sig kunna ta emot telepatiska meddelanden från kosmos när de mediterar i mitten av en cirkel.

Vid det här laget finns flera olika grupperingar av mer eller mindre självutnämnda cirkelexperter som konkurrerar med varandra. Och trots all andlighet är stämningen ganska hätsk. Man anklagar varandra för att förstöra bevis, skickar hatbrev och hotar med förtalsprocesser. Bakgrunden kan vara att det också finns en rent kommersiell aspekt i det hela. Liksom Terence Meaden har flera av de engagerade gett ut böcker. De som sålt bäst har haft upplagor på omkring 250 000 exemplar.

Det finns nu kritiska röster som menar att själva forskningen får stå tillbaka för arbetet att skapa publicitet och sälja böcker.

Hela härvan av okultism har också medfört att många seriösa vetenskapsmän är väldigt reserverade och undviker att befatta sig med fenomenet.

Mönstren har med åren blivit alltmer komplicerade.

Finns det då liknande fenomen i andra länder? Ja, det har rapporterats cirklar från bl a USA, Kanada, Japan och flera länder i Europa. I Sverige upptäcktes en cirkel utanför Hjortkvarn i Närke 1972.

Nyligen bildades i Sverige en kon-taktgrupp som gärna vill ha in rappor-

ter om cirklar om någon ser en i Sverige. Gruppen består av en "ufolog" (*Clas Svahn* som är ordförande i UFO-Sverige), en meteorolog och plasmafysikern *Erik Witalis*.

Okritiska massmedier

I England har massmedierna älskat att berätta om fenomenet. När vi var i England i somras fick vi se ett stort antal BBC-inslag, som *Paul Fuller* spelat in, och vi läste massor av artiklar.

Okritiskt berättade massmedierna helst om ufon, mystiska meddelanden från rymden och någon gång ibland om de seriösa forskare som försöker skapa reda i vad det är som sker.

Nu när två konstnärer trätt fram tycks medierna vara lika okritiska i sin rapportering. Skadeglatt och triumferande basunerar både brittiska och svenska medier ut att allt är bluff. Utan kritiska frågor.

Bower och Chorley säger att de fick idén till det hela medan de båda arbetade i Australien på 60-talet. Då dök det nämligen upp sådana här cirklar i säden, 1966 i Queensland. Sedan flyttade de hem till England och sedan 1978 har de varit ute och ritat cirklar på nätterna.

Men när de såg att fler och fler började tjäna pengar på vad de ansåg vara deras cirklar bestämde de sig för att avslöja det hela. Bra betalt lär de ha fått av tidningen *Today*, som fick "storyn".

"Vad var det vi sa!"

Det lär väl knapast bli lättare nu att få pengar och stöd till seriös forskning kring cirklarna i säden.

Redan tidigare har det varit motvind. Geologer, geofysiker, statistiker och biologer; många hade behövts för att skapa klarhet, men de flesta forskare har skrämts bort av att cirklarna samlar så många mystiker, ufo-frälsta och andra stollar kring sig.

Och sen när två konstnärer i skärm-mössor dyker upp och får massmedierna att okritiskt förklara att allt var bluff, ja, då går det bra för forskarna av förnumstigt säga: "vad var det vi sa!"

Anna Schytt
Fredrik Lindqvist

Litteratur:

Anderson, A: Britain's Crop Circles: Reaping by Whirlwinds? Science 253, 961-962 (1991).

Delgado, P och Andrews, C: The Latest Evidence. Bloomsbury, London 1990. (*Boken är skriven av de mest okritiska "ufologerna", men innehåller ett mycket fint bildmaterial.*)

Meaden, T (red): Circles from the sky. (*En utvidgad konferensrapport*). 208 s. Souvenir press, 1991.

Meaden, T: Circles in the corn. New Scientist 23 juni 1990, 47-49.

Ohtsuki, Y H och Ofuruton, H: Plasma fireballs formed by microwave interference in air. Nature 350, 139-141 (1991).

Svahn, C: Konstiga cirklar. UFO-Aktuellt 3, 4-8 (1991).

Tänk Dig TEOSOFIN ej så mycket som ett system av filosofiska eller andra läror, utan snarare som den högsta lagen för vårt liv – en praktisk livs-åskådning – ett sätt att leva, att känna, att sträva och tänka.

TIDSKRIFTEN TEOSOFISKT FORUM

kommer att innehålla bland annat följande intressanta artiklar:

- Universums puls
- Atlantis och Carnacs mysterier
- Människan, en kosmisk pilgrim
- Medicinhjulet – en magisk cirkel
- Reflektioner över mysterierna
- Åtskildhetens irrlära
- GAIAS mysterier
- Hopi-indianernas visdomslära
- Mellan död och återfödelse
- Ljusets överbringande
- Våra förlorade myter

Prenumerationsavgift:
60:-/år/4 tidskrifter
Postgiro 25 07 65-5

TEOSOFISKT FORUM

Åvångsgatan 13
252 71 RÅÅ

Jesus

Professor i Göteborg betvivlar att Bibelns Jesus har funnits. Har han rätt?

Har "Jesus från Nasaret" verkligen levt i Palestina för nära 2000 år sedan, så som det berättas i Bibeln; har han predikat, gjort underverk och slutligen korsfäst (men enligt kristen tro uppstått från de döda)? Eller är det där religiösa sagor bara?

En som betvivlar Jesu historiska existens är professorn i engelska vid Göteborgs universitet Alvar Ellegård. Han har skrivit en bok, *Myten om Jesus* (Bonniers 1992) där han prövar hypotesen att kristendomens verkliga upphovsman var Paulus och att de första kristna i själva verket var esséer. Ellegård menar att med den hypotesen faller många pusselbitar på plats.

I korthet är Ellegårds historieskrivning som följer:

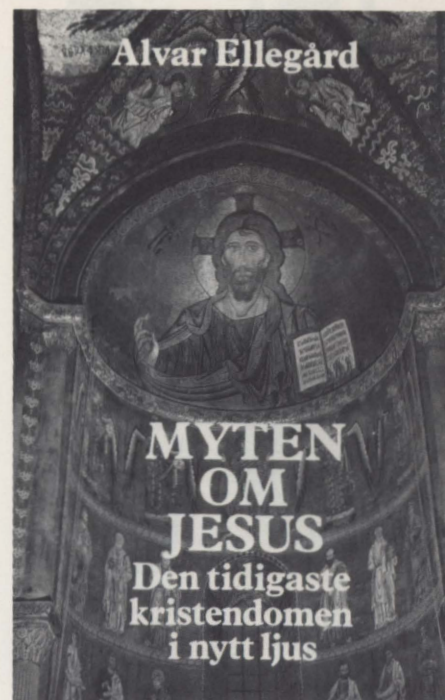
Bland judarna fanns i början av första århundradet av vår tidräkning huvudsakligen tre religiösa riktningar; sadducéer, fariséer och esséer. Esséerna dyrkade – enligt skriftfynden i Qumran – en Rättfärdighetens lärare, som torde ha levt mer än hundra år tidigare och döddats. Denne har många drag gemensamma med Nya testamentets Jesus.

Saul var en nitisk och hänsynslös farisé, som förföljde esséerna. Under en resa såg Saul i en syn Rättfärdighetens lärare, och denne, "Jesus", frågade varför Saul förföljde honom. Från den händelsen var Saul omvänd till esséismen. Han var övertygad om att Jesus var Guds son och människornas frälsare, vilken hade dött för våra synder; genom hans offerdöd försonade sig Gud med sin skapelse. Efter omvändelsen bytte Saul namn och blev Paulus.

Paulus skapade kristendomen. Han gjorde en rad missionsresor och skrev flera brev till olika esséiska församlingar. I breven lägger han ut sina teologiska tankar – grundade på "uppenbarelser från Herren" – med Jesus som centralgestalt. Men Paulus har just inget att berätta om Jesus som person utom att denne blev korsfäst och uppstod från de döda. Han citerar aldrig Jesus, berättar inget om Jesu liv, inte ens om några underverk. Det är tydligt att han själv aldrig sett eller hört Jesus.

I sammanfattning lyder Paulus evangelium så här: Jesus har genom sin död på korset sonat människornas synder. Han har av Gud uppväckts från de döda och tagits upp till himmelen som Messias. Vid den omedelbart förestående yttersta domen skall han frälsa de utvalda, som tror på honom, till ett evigt liv.

Flera decennier efter Paulus Jesus-syn på vägen till Damaskus sammanställdes de fyra Jesusbiografier som sedan kom att ingå i Bibeln. De består av legender om en frälsare och Guds son, som påstås ha levt i Palestina åren 0–33 ungefär. Författarna till dessa biografier utnyttjade berättelser om Jesus som fanns inom församlingarna vid den tiden. De biografiska texterna byggdes upp med utgångspunkt från episoder i Gamla testamentet, eftersom man ville visa att Jesus var den utlovade Messias, och med detaljer som var vanliga om stora religiösa gestalter på den tiden. Myten om en gud som dör och återuppstår fanns i flera religioner, liksom myter om undergörare. Historien om Jesus blev inte sämre än andra liknande myter.

Under den allra första tiden hade de Kristustroende inte känt något behov av en redogörelse för Jesu liv, eftersom de väntade att "tidens ände" skulle komma under deras livstid och Jesus återvända till jorden. När slutet på den gamla tidsåldern inte kom, uppkom en längtan att få höra om Jesu ord och gärningar.

En huvudpunkt i Ellegårds framställning är att Paulus brev är de äldsta dokumenten om kristen tro (och därom är nog alla eniga). Han anser att de skrevs 40–60, det vill säga 10–30 år efter Jesu påstådda korsfästelse. (Enligt Lindeskog m fl i "Inledning till Nya testamentet" torde det äldsta av Paulus brev, Första brevet till tessalonicerna, ha skrivits omkring 50–51.) Religionshistoriker brukar anse att de fyra evangelierna i Bibeln har tillkommit ganska tidigt. Ellegård skriver att majoritetsuppfattningen är att Markusevangeliet tillkom omkring 70, Matteus och Lukas 80–90 och Johannes omkring 100. (Enligt Lindeskog m fl torde Markus ha skrivits på 60-talet, Matteus och Lukas på 70-talet och Johannes omkring 90.) Ellegård ger evangelierna en betydligt senare datering. Det äldsta evangeliet, Markus, anser han torde ha tillkommit omkring år 100. Det finns inga säkra omnämnanden av evangelierna före år 140, skriver Ellegård. Ingen kristen text, som man kan tro skrivits före år 100, visar kännedom om evangelierna eller om någon tradition som skulle kunna ligga till grund för dem, trots att hänvis-

ningar till dessa evangelier skulle ha stärkt framförda argument betydligt. Kyrkofadern Ignatius till exempel, som dog 107, nämner inte evangelierna, som han tydligen inte känner till.

Bibelläsaren idag, som finner evangelierna placerade före breven i Nya testamentet, tror att Paulus och de övriga brevskrivarna, samt brevens mottagare, var väl förtrogna med Jesu historia så som den beskrivs i evangelierna, men i verkligheten, hävdar Ellegård, var evangeliernas innehåll okänt före år 100.

Paulus ger oss enligt Ellegård bilden av kristendomen så som den i början såg ut. Evangelierna representerar ett senare stadium. Jesu levnadshistoria, med berättelserna om Maria och Josef, jungfrufödelsen, de tre vise männen, Herodes barnamord, underverken, Jesu predikningar, intåget i Jerusalem på en åsna med mera har växt fram successivt genom tillägg och ändringar.

Ellegård påpekar att de antika judiska historieskrivarna Josefus och Justus, vilka var en eller två generationer yngre än Jesus, inte med säkerhet har något att berätta om Jesus och de kristna, trots att de behandlar den tid när Jesus och hans närmaste efterföljare skall ha verkat. Josefus skriver om det judiska upproret mot romarna 66–77 och tiden närmast före. Han tar upp de viktigaste religiösa rörelserna, sadducéerna, fariséerna och esséerna, liksom zeloterna, och han skriver om flera profeter som var verksamma på den tiden, men någon Jesus, som kan vara förebilden till Bibelns Jesus nämner han inte, och inga "kristna". I en senare bok av Josefus finns dock ett par korta omnämnanden av Jesus och de kristna, men dessa är troligen tillägg till Josefus text, gjorda av kristna avskrivare. (Ofta gjorde avskrivare kommentarer i kanten, och dessa kunde sedan införas i texten av senare avskrivare.)

Hade Josefus (omkr 37–100) aldrig hört talas om de kristna och deras frälsare? Eller var dessa alltför obetydliga för att nämnas? Eller har, som Ellegård menar, ingen Jesus levt vid vår tidräknings början, och var de första kristna endast en gren av den esséiska rörelsen?

Med tanke på att Jesus enligt evangelierna hade en betydande framgång som predikant, är Josefus och Justus tystnad om honom egendomlig. Många tusen människor skall ha lyssnat på honom, han skall ha utfört åtskilliga spektakulära underverk, och han red in i Jerusalem som en triumfator.

Har evangelisterna överdrivit Jesu betydelse eller har Jesus, som Ellegård tror, inte alls funnits?

Ellegård påpekar att det saknas vittnesbörd om Jesus från folket i Pales-

tina, där han sägs ha levt och verkat. Evangelierna liksom alla andra nytestamentliga skrifter är skrivna på grekiska av judar i förskingringen. Kristendomen spreds bland judar utanför Palestina. En församling fanns i Jerusalem, men den var grekiskspråkig.

Inte heller i de esséiska dödahavsrullarna (från Qumran) av vilka flera skrevs 0–68, finns Jesus eller de kristna nämnda. Däremot har de romerska historieskrivarna Tacitus och Suetonius några ord om Kristus och de kristna i Rom under kejsarna Claudius (41–54) och Nero (54–68). Det fanns alltså kristna i Rom åtminstone så tidigt som på 50-talet.

Men har inte aposteln Petrus, som var en av Jesu tolv närmaste lärjungar, funnits? Man har ju påträffat hans grav i Rom! Ellegård menar att ingenting i Paulus brev tyder på något annat än att Petrus och andra namngivna Jesu efterföljare hade sett Jesus på samma sätt som Paulus själv hade gjort det: i syner. De hade aldrig levt tillsammans med Jesus. Paulus träffade ett par av dem i Jerusalem, men han nämner ingenting som de berättat för honom om Jesus. Detta blir begripligt endast om man förutsätter att de aldrig träffat Jesus.

Vad säger nu teologer om Paulus och de övriga nytestamentliga brevskrivarnas tystnad om Jesus som person? De brukar anse att församlingarna redan visste allt om Jesus och att detta därför inte behövde upprepas i breven.

Ellegård menar att breven inte innehåller något om Jesus därför att esséismens kultgestalt, Rättfärdighetens

lärare, redan var välbekant för esséerna.

Alvar Ellegård gör alltså stor affär av att Paulus inte skriver något om personen Jesus. Fast denna tystnad bevisar inte att Paulus ingenting visste om Jesus. Och Ellegård diskuterar de bevarade Paulusbreven. Vad har stått i icke bevarade brev från Paulus? Finns där lösningen på apostelns tystnad om personen Jesus?

Nå, Ellegårds resonemang kan tyckas bestickande, men helt övertygad blir man inte. Något som talar mot hans hypotes att Jesus i verkligheten var esséernas Rättfärdighetens lärare, som torde ha levt omkring 100 år före vår tidräknings början, är att, som Ellegård själv nämner, Rättfärdighetens lärare inte i några skrifter kallas Jesus (hans namn nämns inte) och att Jesus aldrig kallas Rättfärdighetens lärare. Det sägs heller inte i Qumranskrifterna att Rättfärdighetens lärare blev korsfäst.

Men en sak visar Alvar Ellegård i sin intressanta bok: evangelierna är inte historiskt tillförlitliga dokument, och de ger oss ingen kunskap om Jesus. Vi vet ingenting om Jesus.

Kommer den kristna världen – i första hand i Sverige – att ta intryck av Ellegårds resonemang? Säkert inte. Teologer kommer att hävda med största bestämdhet att det inte finns några som helst skäl att betvivla Jesu historiska existens. Ellegård kommer att betraktas som en outsider, utan riktiga insikter, en man utan betydelse för frågan vem Jesus var. Han är ju inte heller religionsvetare, utan språkman.

SM

VATTUMANNEN

FÖRLAG & BOKHANDEL

...är Sveriges äldsta, fristående bokhandel för esoterisk litteratur.

Vi har också ett gott sortiment av tal- och musikkassetter för meditation och avspänning m.m.

Krystaller, halvådelstenar – både oarbetade och som smycken. Slagru-tor, pendlar, tarotkort, zonerterapi.

Datahoroskop och biorytm etc.

Du kan beställa diverse kataloger över bok- och musiksoriment Data-listor över hela vårt boksoriment kan du få mot en mindre kostnad. Beställ i så fall en ämnesområdeslista först. Ur den kan du sedan välja de områ-den som intresserar dig.

VATTUMANNEN, Box 45096, 104 30 Stockholm (Drottninggatan 83) 08-10 96 15, 10 69 15

Liv efter döden?

Kongress i Düsseldorf

Nils-Olof Jacobson

I Gelsenkirchen i Tyskland finns ett företag som heter *Akademie für Esoterik*. Det leds av paret Dieter och Conny Wiergowski och är tydligen ett litet familjeföretag. De ger ut en tidskrift i kvällstidningsformat, *Die andere Realität*, och ordnar kurser och resor. Tidskriften kallas "wissenschaftliche Zeitung über parapsychologische/esoterische Erkenntnisse" men innehåller mest populära, tämligen okritiska artiklar och en massa annonser. I varje nummer finns dock någon artikel med mer vetenskapliga eller kritiska anspråk, vanligen skriven av någon "Prof Dr".

Paret Wiergowski hade nu vågat sig på en jättesatsning, att arrangera en "mammutkongress" över temat "liv efter döden". Den ägde rum i kongressavdelningen i det flotta hotell Hilton i Düsseldorf 1-3 maj. Det måste ha varit en något nervös utmaning att för 1-2 år sedan boka dessa dyra lokaler och engagera alla medverkande. Men det lyckades. Omkring 1 000 personer kom och betalade 390 DM var i avgift.

De medverkande var mest av två kategorier, dels ett drygt dussin tyska och några utländska professorer, läkare m fl akademiker, dels personer med olika mediala förmågor. De kom från Tyskland, England, Italien, USA. Från Ryssland kom en liten grupp som sades företräda ryska vetenskapsakademien. Jag fick dock intrycket att de inte uttalade sig å dess vägnar utan snarare som privatpersoner. En kvinnlig rysk "underhelare", Dschuna, var också anmäld men kom aldrig. Ett annat medium som tyvärr försvann från en tidigare version av programmet var Leonard Hochenegg, en läkare från Österrike som påstås "förfoga över en energi, som strömmar genom honom och har mätts till 15 000 volt. Han kan på mental väg tända eld på en tidning på tre meters avstånd". Det skulle jag gärna ha velat se!

Programmet var mycket ambitiöst och väl strukturerat. Dagen inleddes

med paneldiskussion med 10-15 medverkande, från 9 till 11.30. Sedan följde en ny panel med presentation av dem som skulle medverka på eftermiddagen. Då bjöds på fyra parallella "workshops" eller föredrag, och kvällsprogram fanns också.

En enda representant för den akademiska parapsykologin deltog. Det var Erlendur Haraldsson från Island, som föreläste om sin forskning om barns minnen av tidigare liv. Han har de senaste åren undersökt sådana fall i Sri Lanka.

Evenemangen omgärdades av en brokig samling montrar med utställning och försäljning av böcker, kassetter och alla möjliga saker med esoterisk anknytning. Man kunde få sin aura målad i akvarell, mätt eller fotograferad med Kirlian och andra tekniker, eller få rådgivning med tarotkort hur man skulle klara livet bättre. Det fanns också medier av typen "spågumma". Man kunde lära sig om alternativ medicin och ekonomi eller prova klangerna i tibetanska och andra exotiska musikinstrument. Den undergörande "orgonstrålaren" botade alla sjukdomar (men var alltför dyr, så jag köpte ingen), och kristaller av alla tänkbara former och storlekar fanns att välja på. Både själen och kroppen kunde njuta av tvåfärgade oljor och parfymer med orientaliska dofter, med mera.

Det var ju omöjligt att ta del av alla programinslag. Jag ska här ge några glimtar.

Kanalisering

Några medier framträdde med ovanliga anspråk. Paret Coudris från Frankrike förmedlade hinsides budskap från C G Jung och hade gett ut flera böcker med dessa. Det finska paret Plaami utförde "mediala sånger" av hädangångna musiker. Det gjorde också amerikanen Jason Leen, som påstod sig ha kontakt med John Lennon från den "femte di-

mension" där han nu befann sig. Han hade också skrivit en bok om detta. Tidigare hade han haft en flerårig kontakt med den berömda diktaren Kahlil Gibran, författaren till "Profeten".

En förväntansfull skara bänkade sig för att höra det amerikanska mediet Billie Baird. I förhandsinformationen utlovades materialisationer av föremål och "direktröst", ett numera mycket ovanligt spiritistiskt fenomen som innebär att röster hörs på olika håll i lokalen, alltså inte enbart ur mediets mun. Men därav vart intet mer än en vanlig transseans. Det intressantaste var i så fall att mediet, som normalt hade basröst, kunde sjunga i hög falsett när han hade kontakt med en tolvårig afrikansk flicka som han sade sig ha känt i fem inkarnationer. I och för sig kunde budskapet stämma, det var naivt nog för att komma från ett än mindre barn. En stor del av publiken gick besviken innan seansen var slut.

Mer givande var då sessionen med Harald Wessbecher, tydligen ett av de mer kända tyska kanaliseringsmedierna. Salen var överfull, och att döma av publikens reaktioner och de kommentarer jag hörde har han ett mycket gott anseende. Genom honom talar "Harald II från andra nivå". Det var ett både intellektuellt och intelligent framförande, där synpunkter på livets natur gavs med både auktoritet och vänlig humor. Lite likt Ambres kanske, men såvitt jag vet har inte "Harald II" gett några detaljer om ett jordiskt förflutet.

Fenomen av denna art har åtskilliga gånger diskuterats i Sökaren. I nr 3/89 finns en längre diskussion om "medialitetens gåta" mellan Bengt Friberg och SM. I slutet av artikeln refererar SM med instämmande en recension av en bok om Jane Roberts, en känd amerikansk "kanal". Där sägs att "psykiatriker, psykologer och parapsykologer idag är eniga om att det slags fenomen vi diskuterar är inomsjällsliga och tar sig uttryck i personlighetssplittring,

varvid sekundära, tertiära osv personligheter kan uppträda." Liknande synpunkter har även senare framförts av SM och andra i Sökaren, ibland formulerat som att "parapsykologerna har visat att kanalisering bara är ett uttryck för personlighetsklyvning".

Jag menar att det påståendet inte är sant. Visst finns sådana fenomen som multipel personlighet, och visst har det visats vara förklaring av somliga mediernas prestationer. Men bara en bråkdel av alla kanaliseringsmedier är undersökta av (para)psykologer. Man kan inte säkert påstå något om medier som man inte har undersökt. Att det finns en andlig värld är inte vetenskapligt bevisat – men motsatsen är inte heller bevisad. Det är en trosfråga. Om man nu tänker sig att det finns en andlig värld, vilket är fullt möjligt och mycket rimligt att tänka, så kan också mycket väl vissa medier vara känsliga för någon form av information från denna andliga värld, och ge uttryck för den i den process som kallas kanalisering. Om Harald II bara är en delpersonlighet av Harald I eller har någon självständig existens, det kan vi inte utan vidare veta. Båda möjligheterna är tänkbara. I det läget kan jag väl förstå och respektera dem som finner Harald II:s budskap inspirerande och värt att studera närmare – på samma sätt som Seth i USA och Ambres i Sverige, för att inte tala om *A Course in Miracles*.

Jag menar att en vettig hållning i dessa frågor är att undvika att fastna i tvistefällan om budskapets ursprung. Om *A Course in Miracles* dikterades av Helen Schucmans undermedvetena eller av en högre källa är egentligen oväsentligt. Det kan jag ändå aldrig säkert veta. Det viktiga att ta ställning till är om budskapet har något värde för mig. Är det något jag kan använda i mitt liv eller inte?

Filippinskt helande

En ung filippinsk helare, Jun Labo, hade tagits till Tyskland för att ge en demonstration av "psykisk kirurgi". Därav blev dock intet. Arrangörerna hade inte tänkt på att tysk lag förbjuder operationer av andra än läkare. I stället visades en film, och en professor höll föredrag med budskapet att i varje fall Labos operationer var äkta.

Gellerafton

Första kvällen bjöd på en två timmars show med ingen mindre än Uri Geller. Några av de medverkande sade sig känna honom personligen sedan flera år, och intygade hans ärlighet. Själv såg jag med i panelen en gång när han uppträdde i svensk TV för 20 år sedan. Hans demonstrationer nu var av

samma slag som då – lite telepati, gamla klockor som gick och skedar som böjdes, och en kompassnål som svängde med hjälp av en grupp ur publiken. En för mig intressant nyhet var groddningsförsöket. Geller kom från Japan och hade med sig ett par påsar japanska rädisfrön, till synes oöppnade. Han hällde frön i handen och pillade lite på dem. På storbildsvideo kunde vi se hur ett frö började skicka ut en liten grodd, som synbarligen växte på bilden och blev åtminstone 5 mm lång. Det tog bara ett par minuter.

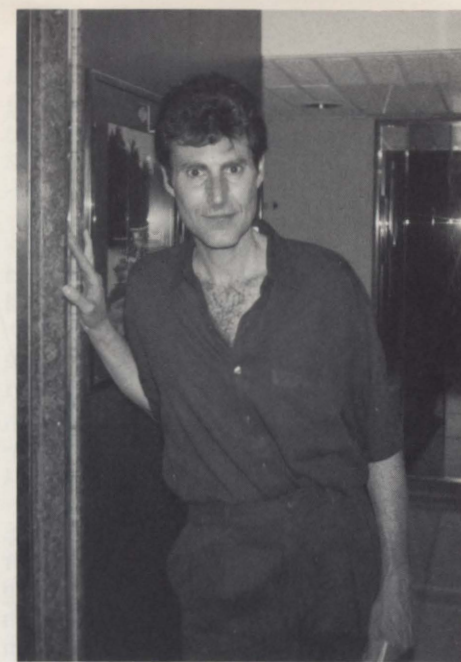
Det är säkert möjligt för en skicklig magiker att göra om Uri Gellers nummer, men det bevisar ju inte nödvändigtvis att det Geller gör är trick. Såvitt jag vet kommer påståendena att Geller fuskar främst från James Randi, som säger sig kunna upprepa alla Gellers nummer. Men han är ju själv magiker, och alltså part i målet och inte någon neutral expert. För övrigt har Geller stämt Randi inför domstol för förtal. Det kan bli en intressant process.

Ett argument mot Geller har varit "om han nu har de här förmågorna och de är äkta, varför blir han då inte miljonär på dem?". Men det är just vad han har blivit, påpekade dr Walter Frank som kände honom sedan länge. Enligt Frank är Geller miljonär i engelska pund flera gånger om. De pengarna har han inte tjänat på scenuppträdanden (som han numera sällan gör) utan genom att på mental väg hjälpa företag att hitta olja och mineral. Hur han nu bär sig åt, så ger hans metod såpass mycket bättre utdelning än de vanliga att firmorna gärna betalar honom. Jag vet inte om James Randi kan göra om det tricket också.

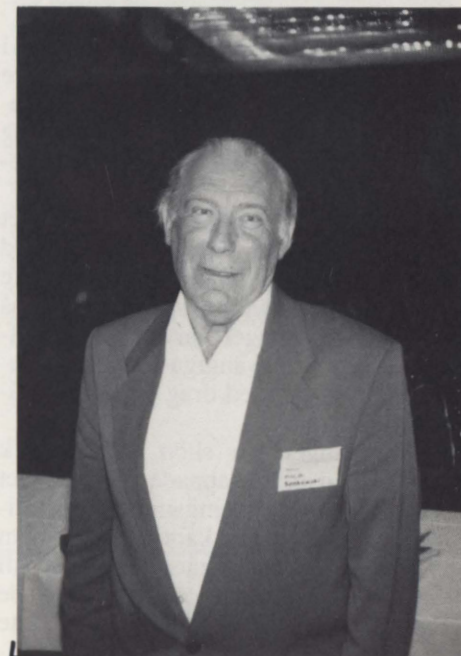
Det bör också noteras att Geller framträdde med en sympatisk öppenhet, ödmjukhet och humor. Han menade att publiken skulle kunna liknande saker som han själv, och ägnade en del av tiden åt att lära oss hur det kunde gå till.

Hinsides tandläkare?

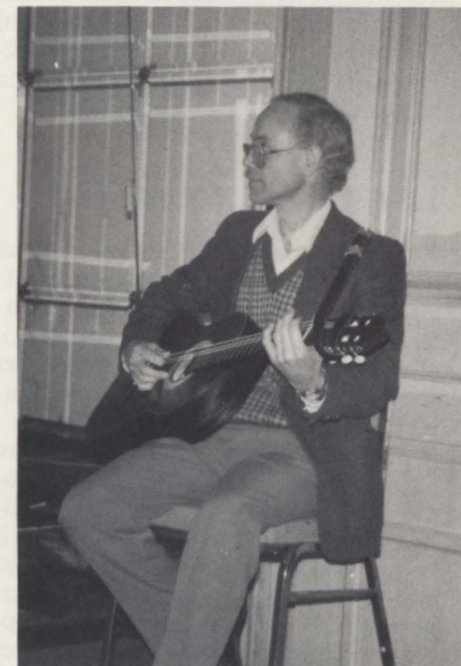
Paul Esch heter en amerikan, född 1950. Han är pastor i en liten frikyrka i Texas. Tysken Trutz Hardo berättade om sitt första möte med Paul. Trutz kom till kyrkan och fick uppleva en märklig form av gudstjänst. Först predikade Paul lite och sjöng sedan glada sånger till sin gitarr. Sedan plockade han fram lampa och spegel, församlingen passerade förbi och han tittade dem i munnen. Så även Trutz, som till sin oerhörda förvåning fann att en av hans amalgamplomber hade förvandlats till guld! Han sade sig sedan ha fått den undersökt av flera tandläkare, som alla var eniga om att det var ett perfekt

Uri Geller

Professor Ernst Senkowski

Paul Esch

arbete. Paul hade hållit på med detta sedan 17-årsåldern då han fått lära sig detta "andliga tandläkeri" av en äldre pastor i sin församling, och enligt Trutz hade tusentals personer fått guldplomber till skänks under Pauls gudstjänster. Även felställningar och andra tandproblem hade rättats till. Enligt vad som sades skulle Paul samarbeta med en grupp hinsides tandläkare.

Paul var en stillsam, försynt ung man, till utseendet rätt lik mig själv i hans ålder. (Före hans framträdande, då han bara hade presenterats från podiet, mötte jag i hallen ett äldre tyskt par. Mannen frågade på knagglig engelska om han fick ta en bild av mig. Jag förstod inte varför, men varför skulle han inte få det? Han ställde upp sin fru bredvid mig och blixtrade, och började sedan tala om att någon redan kvällen före hade fått metallstift i munnen bytta mot guld. Då förstod jag – de trodde att jag var Paul Esch!)

Ett hundratal personer undersöktes i munnen av inkallade tandläkare före Pauls framträdande, och tandstatus dokumenterades. Paul talade och sjöng inför en överfull sal, minst 500 personer.

Den tyska översättningen av talet gjorde dock att hans budskap, med mycken humor, ibland kom fram lite tungt och omständligt med två verb på slutet. Hans sånger var mest glada affirmationer i svängiga och medryckande rytmer, med drag av både spirituals och rock.

Stämningen var skön i salen, folk sjöng med och klappade händer. Det var som ett frälsningsmöte fast roligare. Det blev lätt kaotiskt när sedan 120 personer på en gång ville fram till tandläkarna och få tänderna kollade igen. Någon fullträff blev det nu inte bland de undersökta, men ett par kvinnor från resten av publiken påstod med bestämdhet att de hade fått guld i mun.

Trutz Hardo skulle sedan ta Paul Esch på en två veckors turné i Tyskland och Schweiz. Jag hoppas få veta så småningom hur resultatet blev...

Liv efter döden?

Paneldiskussionerna handlade alltså om olika aspekter av frågan om liv efter döden. Tredje dagen ägnades åt instrumentell transkommunikation (TK), alltså det elektroniska röstfenomenet som jag har skrivit mycket om i Sökaren, senast i nr 6/91.

Samtalen leddes med fast hand av Rainer Holbe, känd TV-man från Radio Luxemburg. Han har gjort åtskilliga program i dessa frågor och skrivit en bok om Klaus Schreiber. Denne var en av de första som fick påstått paranormala bilder av avlidna i en TV-apparat. Holbe arbetade med Schreiber ett halvår för att göra program, och berättade att TV-teamet därvid på en en-

staka ruta i sin egen film fick en till synes paranormal bild, som visade Albert Einstein som ung. Schreiber dog för något år sedan, och är nu själv en av dem som "kommer" via TK. Ett kort postumt telefonmeddelande med hans röst spelades upp, och Holbe konstaterade att han kände Schreiber så väl att han kunde vara säker på att det verkligen var hans röst.

Holbes bisittare under diskussionerna var Ernst Senkowski, pensionerad fysikprofessor och väl den som har mest överblick över hela TK-fenomenet. Han hade i februari i år besök av ett franskt TV-team. Därvid kom en telefonpåringning, och en röst presenterade sig som Friedrich Jürgenson. Senkowski kunde delvis spela in det korta samtalet. Hur kunde han nu veta att ingen jordisk person spelade honom ett spratt? Jo, Jürgenson gav en hälsning från Senkowskis far som dog för några år sedan, och denna hälsning innehöll något som bara Senkowski själv och ingen annan kände till, inte ens någon i hans familj.

Sådana berättelser finns det numera gott om i TK-kretsar. Det vore ju en verklig utmaning att undersöka parapsykologiskt, men hur? Dilemmat är detsamma som i andra sammanhang: Antingen är fenomenen svaga (svaga röster – högt brus) och därmed ointressanta. (Ett exempel på det är en artikel av Berger m fl i *Journal of the Society for Psychical Research*, januari 1992, där i stort sett hela TK-fenomenet avfärdas som självbedrägeri.) Eller också är fenomenen starka (som de som rapporteras från Luxemburg och Schweich-Rivenich, alltså svagare brus och starka, tydligt syn- eller hörbara signaler), och då avfärdas de som bedrägeri. Därtill kommer att de som dagligen sysslar med TK egentligen är ointresserade av vetenskapliga undersökningar, i varje fall av skeptiskt inställda forskare. De har ju fått besked av "rösterna" att ett "positivt svängningsfält" är nödvändigt för kontakt, och det kan endast åstadkommas i en harmoniskt inställd grupp. Med andra ord, antingen är den gästande forskaren positivt inställd, och kan då beskyllas för att låta sig bedragas av sig själv eller andra. Eller också är han skeptiskt inställd, och då blir det troligen inga fenomen och han får sina förutfattade meningar bekräftade.

Jag vet inte hur det dilemmat ska kunna lösas. Kanske det sker genom att erfarenheter av TK så småningom blir så utbredda att de till slut inte kan bestridas.

En helt annan syn på TK har Vladimir Delavre, en tysk läkare. (Tillsammans med Senkowski är han redaktör för tidskriften *Transkommunikation*.) Han menar att TK är en uttryck för växelverkan mellan människan och elektroniska system som åstadkommer slumpmässiga, kaotiska svängnings-

fält. Han är i färd med ett försök där en grupp personer får försöka påverka ett sådant system. Dessa personer har i tidigare försök visat tecken på psykokinesi. Deras uppgift är att ur bruset från ett elektroniskt system (tex några radioapparater som är inställda på olika brusande kanaler) få fram ett bestämt ord, som ja eller nej. Han menar att TK är ett ögonblick av "ordning i kaos" och alltså en form av psykokinesi. Han berättade att en gång, då han själv satt ensam och spelade in, fick han fram en röst som sa "doktor Delavre pratar med sig själv!".

Jag tror det kan finnas ett helt spektrum av orsaker till TK. Psykokinesi kan säkert tänkas i en del fall. Men i andra fall, när initiativet till den aktuella kontakten helt klart förefaller komma från andra sidan, tex vid "ej beställda" telefonpåringningar, då har jag svårt att tänka mig den förklaringen. I sådana fall förefaller det mig snarare som om en annan intelligens någonstans ifrån är den aktiva parten.

Något definitivt svar på frågan om liv efter döden gav inte kongressen, och det var ju knappast heller väntat. Det var spännande att ta del av hur mycken aktivitet som förekommer på detta område i de tyskspråkiga länderna. Jag hoppas snart få tillfälle att på plats få egna erfarenheter av elektronisk transkommunikation.

Foto: Eskil Svensson

Läs VEGETAR även DU!

VEGETAR är Svenska Vegetariska Föreningens tidskrift för vegetarisk livsföring. VEGETAR har artiklar, recept, produktinformation, annonser mm, som vi, med hänsyn till vår målsättning, kan stå för. Utkommer med 6 nr per år.

Prenumerera eller bli medlem för 100 kr/år. Sätt in beloppet på Pg 1702-0, ange namn, adress, tel och gärna var Du såg denna annons.

Kontakt

Väl etablerad och känd konstnär, målare, grafiker, boende i stor ateljévilla belägen i en av Skånes vackraste landskap med milsvid utsikt över land och hav. Jag är född 1942. Har en positiv och ljus livssyn och är vegetarian. Helnykter, icke rökare, glad, lugn och avspänd, kreativ meditatör. Barnkär, god ekonomi, söker bekantskap med en kvinna 20–30 år med ett gott hjärta och trevligt utseende, icke rökare. Svar med foto till "Kärlek och medkänsla", Sökaren f v b.

Hej! Jag är en medelålders konstnärlig tjej, som behöver öppna mitt liv för ny vänskap med både män och kvinnor. Svar till "Martinusintresserad", Sökaren f v b.

Andligt och intellektuellt obundna söker dig som är fri i tanken, inte bunden av religiösa dogmer eller bär på ett neurotiskt behov av självhävdelse och trygghet. Svar till "Spiritual exchange", Sökaren f v b.

Du som söker efter en man som vill acceptera dig som du är; en man som vågar både gråta och skratta; och som tillåter dig att visa dina känslor. Ta kontakt med mig. Jag är lärare och terapeut. Vad jag hoppas på från dig är att du är varm och öppen, tillgiven och ärlig och i behov av en mans kramar. Svar till "U", Sökaren f v b.

Gåvor

Elsa Heino, Helsingborg, 60:-, Elna Andersson, Tibro, 60:-, Vera Siöcrona, Malmköping, 60:-, Emmi Kruse, Höör, 10:-, Margareta Perlehäll, Kvidinge, 10:-, Gunnilla Wessén, Tierp, 60:-, Lars Flodin, Lidköping, 10:-.

Hjärtligt tack!

Red

Individuell Persona-Analys

- Vem är jag? Varför lever jag det liv som jag lever?
- Vilken är min egentliga uppgift i den här inkarnationen?
- Hur kan jag fokusera det kvinnliga och det manliga elementet i mig till en enhet, så att jag blir "jag"?
- Vågar jag se och acceptera "skuggan" i mig? Dvs "säga ja" till min hemliga rädsla?

Varje inkarnation är ett arbete, ett livsprojekt, som måste slutföras. Jag hjälper dig att se och att nå fram till dina djupaste livsfrågor.

Vänd dig med förtroende till:

Inga-Britt Lundqvist
Antroposof, waldorflärare och astroterapeut med 30 års erfarenhet.

UNICA CONSULT
Box 34021, 100 26 STOCKHOLM
Telefon 08-656 11 03

Bokrecensioner

Gernandts blandade funderingar

Anders Gernandt, känd politiker och skribent, gav för tio år sedan ut en bok med titeln "Hälsa för alla". Det var en katalog över de flesta alternativa behandlingsmetoder som var aktuella då. Han har nu kommit med en ny bok i samma stil, *Det osynliga livet* (HÅLSAböcker, 273 sidor). Boken tar upp "ovanliga, mystiska och till och med ockulta ting", eller "ovanliga och okända krafter och händelser". Förf vill ge en överblick över hela området.

Han berättar att "boken har tillkommit på relativt kort tid som en följd av författarens funderingar under de olika arbeten som förekommer på ett litet lantställe i Mellansverige. Nyfikenheten att prova en modern textbehandlare gjorde sedan att tankarna blev nedskrivna."

Bland de 29 kapitelrubrikerna finns så olikartade företeelser som livets mening, otur eller karma?, vibrationer, onskans krafter, skyddsänglar, motverka depression, parapsykologi, liv i rymden. Det är fråga om korta funderingar över dessa olika ämnen. Han skriver enkelt och lättläst, och kanske kan framställningen vara av något värde för den som nyss har blivit nyfiken på dessa områden. Det saknas dock helt litteraturhänvisningar eller annan vägledning om var man kan läsa vidare. Så blir hans synpunkter hängande i luften. Jag kan bara hoppas att de ändå kan inspirera någon läsare att själv söka vidare.

Nils-Olof Jacobson

Brev

Bäste Sven,

jag blev inte så lite förvånad över din anmälan av *Döden är livsviktig*. Inte för att du är negativ, för det stör mig inte, utan på grund av din argumentation. Du säger att Elisabeth inte är vetenskaplig och det håller jag förvisso med dig om. Men sen säger du i nästa andetag att hon *önsketänker* och att hon inte är medveten om det och du kallar – trosvisst – hennes bild av den behagliga återföreningen för "glada fantasier". Och lika trosvisst påstår du att hennes slutsatser är alltför positiva. Du säger att den eftervärld hon målar upp "knappast är rimlig". Hur kan du veta det? Det tycks mig som om du själv – i likhet med rubrikens anklagelse – påstår för mycket.

Vad du, enligt mitt sätt att se på den här boken, försummar att ta med i ditt resonemang är det faktum (sic!) att Elisabeth Kübler-Ross själv är en nära-dödenupplevelse och att det hon säger – sett ur hennes egen subjektiva synvinkel – inte är trosvissa påståenden uttänkta av ett logiskt oskolat hjärta utan vittnesmål om en *erfarenhet*, om samma erfarenhet som nära-dödenupplevelsorna i Saboms, Rings och Morses böcker bär vittnesmål om.

Alternativ terapi och upplysning

Alternativkatalogen 1991 heter en bok från förlaget Altera (Repslagargatan 15, 272 31 Simrishamn). På 131 sidor ger den upplysning om "det egna alternativet, behandling, råd och hjälp i hela Sverige". Uppdelade efter telefonområden finns listor över utövare av alternativa behandlingsmetoder som akupunktur, aromaterapi, biopater, hälsohem, naturmedicin och mycket mer. Dessutom finns tex astrologer, spiritualistföreningar, yoga, bokhandlare, förlag, kurser och postorderföretag.

I mitt eget område, Kristianstad, finner jag några fel. Tex upptas under akupunktur även utövare av enbart akupressur, som annars har en egen rubrik. Den legitimerade kiropraktor som tas upp finns inte i stan, och de två som finns saknas. I övrigt verkar förteckningen rikhaltig, och riktig såvitt jag känner till. Det kan säkert vara värdefullt för många att finna uppgifter om alla dessa olika alternativa terapeuter samlade och lätt tillgängliga.

Det är meningen att alternativkatalogen ska återkomma regelbundet, kanske varje år. För kommande upplagor aviseras att privatpraktiserande legitimerade sjukgymnaster och på sikt även läkare ska ingå. Jag förstår inte riktigt vitsen med det – dessa yrkesutövare finns ju redan under rubriker i den vanliga telekatalogen. Jag undrar också om leg läkare är så intresserade av att ingå i samma katalog som astrologer och clairvoyanter. Men det kanske är en fördom från min sida.

Nils-Olof Jacobson

När jag läser din anmälan kommer det mig före att du själv, kanske djupt inom dig, bär på en upplevelse, en erfarenhet, av döden eller döendet, som är bitter, smärtsam och kanske skrämmande. Och om jag får fortsätta att spekulera lite så kanske det är den upplevelsen som färgar din anmälan och gör den avvisande – och i viss mån blind för allt det andra starka och positiva som *också* finns i Elisabeths bok.

Göran Grip

Kommentar:

Göran, enligt min mening finns ingen beviskraft i nära-dödenupplevelser. Därför bör man inte göra bestämda, detaljerade påståenden om ett liv efter detta med utgångspunkt från de NDU som finns. Vad den intelligenta upplevelsaren kan göra, är att berätta om sina erfarenheter, men undvika bestämda uttalanden om hur ett liv efter detta i verkligheten gestaltar sig. Ingen har ju kommit tillbaka till jordelivet efter att ha varit död. Kübler-Ross har inte varit död och bör därför inte – som hon gör – tala om för oss vad som händer efter döden.

SM

Gräva

Till Sökarens redaktion kommer en rad tidskrifter och ganska många böcker. Det är bra. Men jag måste erkänna att mycket av detta förstår jag mycket litet av. Det mesta är för mig oviktigt, ointressant, svår- eller obegripligt. Ändå inser jag att de som skrivit det, och publicerat det, tycker att det är bra.

De flesta tidskriftsartiklar läser jag bara några rader av; snabbt finner jag att texten inte intresserar mig. Läser jag längre, börjar jag gäspa; det blir omöjligt att fortsätta.

En liten del av textmängden tycks mig riktigt angelägen. Ibland gräver jag fram något som jag tycker är verkligt intressant. Ett exempel är Erlendur Haraldssons reinkarnationsforskning (se förra numret!). Där finns något vik-

att ta på allvar.

Jag gräver i textmängden för att hitta guldkorn.

Andra sökare skulle gräva fram andra korn och ha glädje av dem. Det som jag förkastar, kan vara hörnstenar för andra.

Nu bläddrar jag i en tidskrift. Jag hittar orden "människa är människans glädje". Ja, det är sant. Det som ger oss glädje är ju i hög grad andra människor. Visst kan naturen, eller djur, glädja oss, men den största glädjen får vi nog från andra människor (och den största sorgen).

Vi bör ge varandra glädje.

SM

Ny epok för Sökaren

Detta är sista numret av gamla Sökaren. Den 1 juli tog Energica Förlag över tidskriften. Jag stannar kvar som redaktör.

Upplagan har rasat de senaste åren. Den ligger nu på knappt 2.000 exemplar. Det blev omöjligt för mig att fortsätta som förut.

Jag är mycket glad över att Per Frisk

och Monica Seilitz har visat intresse för Sökaren och vill satsa på den. De ger också ut Tidskrift för Hälsa och Energivågen samt många böcker och kassetter.

Positiva förändringar kommer att synas från nästa nummer.

SM

SÖKAREN

Oberoende tidskrift för livssynsfrågor.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Sven Magnusson

Adress: Vattentornet 3 E, 1 tr.

663 00 Skoghall

Telefon: 054-51 89 00

Prenumerationspris:

Helår (8 nr) 240:-.

Halvår 140:-.

Postgiro: 70 60 47-8

Annonser:

Ring för annonsprislsta,

Energica Förlag 0250-420 55.

Prata med Monica eller Karin.

Wallin & Dalholm Boktr AB,
Lund 1992

ISSN 0038-0504

Innehåll:

Åsa Freij:

Mindre rotation men högre motivation på nya PAN 2

Agneta Ullenius:

"Jag såg ett starkt sken, doktorn." Engelsk distriktsläkare ger sina patienter healing 4

SM:

Kan Guds existens bevisas? Det teleologiska gudsbeviset 6

Bengt Petersen:

Vilhelm Ekelund sökte en sann och äkta livshållning 10

Rutger Bergström:

Albert Schweitzer och hans princip vördnad för livet 14

Elsie-Marianne Molin:

Gåtan Howard Menger. Varför berättar han som han gör? 16

Anna Schytt och Fredrik Lindqvist:

Cirklar i säden. Gäckande plasmavirvlar eller skickligt genomförd bluff? 22

SM:

Jesus. Professor Alvar Ellegård betvivlar att Jesus har funnits 26

Nils-Olof Jacobson:

Liv efter döden? Kongress i Düsseldorf 28

Bokrecensioner 31

Nils-Olof Jacobson:

Gernandts blandade funderingar

Nils-Olof Jacobson:

Alternativ terapi och upplysning

CARPE DIEM FÖRLAG

Beställning
på kortets baksida!

STJÄRNFÖDD

av

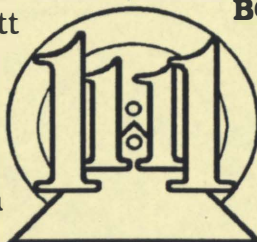

SOLARA

Tiden är inne att minnas....

Vilka vi i sanning är, var vi kommer ifrån och varför vi kommit till Jorden.

Genom att se det Osedda, genom att lyssna på Tystnaden, genom att förenas med vår änglanärvaro öppnar vi oss för multidimensionella frekvenser kommande från ovan. Var och en av oss som vidrört stjärnorna blir en lanternerna som lyser upp allt med stjärnljus... Det här är en accelererad stig hemåt som leder till den nya oktaven av Den Större Verkligheten....

Solara Antara Amaa-Ra är initiativtagare till en världsomspännande rörelse - **STAR-BORNE UNLIMITED** - som har till syfte

att väcka människorna till att förstå att vi alla är Ett. Hon är en budbärare från "The Golden Solar Angels". Hon har skrivit fem böcker som har till syfte att hjälpa människor få kontakt med sitt innersta,

sitt Högre jag och sin Ängel. Nu har hennes bok THE STAR-BORNE över-satts av Pia Spjut och finns på svenska under namnet **STJÄRNFÖDD**

Häftad 328 sid. Pris 230 Kr.

Telfonbeställning (Vardag 9-15): 08-7471931

Faxbeställning (Dygnet runt): 08-7479349

☐ Ja, jag önskar få tillsänt mig ____ ex. av STJÄRNFÖDD för priset 230:-/st. Böckerna sändes mot postförskott för snabbast möjliga leverans. Kostnader för Porto/Postförskott tillkommer.

☐ Ja, jag sätter in _____ Kr i förskott på Pia Spjuts Postgiro Nr: 636 39 33 - 0 för ____ exemplar av STJÄRNFÖDD för priset 230:-/st. och slipper därmed kostnader för Porto/Postförskott.

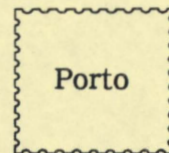
(Ange noga Din adress & antal böcker på inbetalningskortet & Skriv tydligt !!!)

Namn: _____

Adress: _____

Postadress: _____

Telefon: _____

CARPE DIEM FÖRLAG
VÄRMDÖVÄGEN 913
132 36 SALTSJÖ-BOO